

Năm 2002, Cố Minh Châu vừa bước sang tuổi hai mươi. Khi đó cô và bạn trai của mình là Dung Lỗi đang theo học tại trường đại học C, mỗi người đều ấp ủ những ước mơ của riêng mình: đó là trở thành nhà thiết kế thời trang nổi tiếng bên cạnh kiến trúc sư hàng đầu thế giới. Tháng bảy năm ấy, hai người cùng nhận được thông báo trúng tuyển vào Học viện Mỹ thuật Lyon - Pháp, tương lai về sau tưởng chừng đã yên ổn.

Bước sang trung tuần tháng tám, cha của Cố Minh Châu là Cố Bác Vân bị bắt giam vì dính líu đến làm ăn phi pháp. Còn mẹ kế của cô là Nguyễn Vô Song thì đột ngột qua đời sau một cơn đau tim.

Chỉ sau chưa đầy hai tuần, nhà họ Cố vốn nức tiếng một thời ở thành phố C, giờ đã rơi vào cảnh nhà tan cửa nát.

Mùa hè năm ấy dường như trở nên dài lê thê, tháng chín rồi mà thu vẫn chậm chạp chưa chịu tới.

Dưới cái nắng giữa trưa như đổ lửa, Cố Minh Châu lần quần suốt hai tiếng đồng hồ, cuối cùng, cô cũng hạ quyết tâm bước vào cửa nhà họ Dung. Dãy hành lang dài dằng dặc mà cô đã từng đi không biết bao nhiêu lần, giờ bỗng chốc sâu hun hút và lạnh lẽo hơn lúc nào hết.

Dì Vi - quản gia của nhà họ Dung - đi trước dẫn đường cho cô. Cố Minh Châu bộ mặt nhợt nhạt, theo sau bóng lưng uyển chuyển của bà, chỉ cách có tầm ba

bước chân. Cô mặc chiếc áo thun dài tay màu đen, vậy mà vẫn thấy từng lỗ chân lông trên đôi cánh tay chùng như đang rớm đầy mồ hôi. Kể từ năm đó trở đi, Cố Minh Châu trở nên ghét mùa hè.

“Minh Châu!”, từ thư phòng của ông cụ Dung, cô chậm rãi bước ra, đi qua phòng khách xa hoa lộng lẫy của nhà họ thì gặp Dung Lỗi hốt hải chạy vào. Những giọt mồ hôi lấm tấm từ trên trán chảy xuống đôi lông mày rậm của chàng trai trẻ. Khuôn mặt không giấu được vẻ nôn nóng, “Em... ông nội anh đã nói gì với em?”

Hai tay anh ghì chặt bờ vai cô, những ngón tay không còn kiểm soát được sức lực khiến bà vai cô đau nhói. Một lúc lâu sau, cô mới gom đủ sức để gượng cười với anh: “Đau em... anh bỏ tay ra đi.”

“Đá này, em vừa bán anh mất rồi.”

“Chắc chắc, Minh Châu bé nhỏ ơi, nếu em giữ nguyên vẻ mặt đáng yêu ấy mà nằm dưới thân anh thì hồn anh sẽ tan nát biết chừng nào...” - Bên tai cô chợt vang lên cái giọng điệu cợt nhả của Phương Phi Trì.

Sáu năm vội vàng vụt qua, đang miên man thả mình vào miền dĩ vãng, bỗng chốc bị đẩy về với hiện tại, bước chân Minh Châu trở nên chệch choạng.

Lúc này đã vào nửa đêm, phần lớn những gương mặt chính khách quan trọng của thành phố C đang tập trung trong đại sảnh giống như toà cung điện bằng pha

lê này. Họ tùm năm tùm ba vừa trò chuyện râm ran vừa hào hứng thưởng rượu.

Bàn tay của Phương Phi Trì đang đặt trên eo cô nhưng cứ cố lần mò xuống dưới, hơi thở nóng hôi hổi mà đầy đen tối của anh ta phủ vào tai cô. Cố Minh Châu không thèm ngoảnh đầu nhưng cùi chỏ lại thúc mạnh ra đằng sau. Cái gã đang bám dính lấy cô – kẻ chuyên môn để hoóc-môn nam phát tác hai mươi tư tiếng đồng một ngày - thốt ra một tiếng hự đau đớn.

Vừa khéo có một cô nàng xinh xắn ngực bự đi lướt qua hai người bọn họ thì chợt nghe thấy tiếng động lạ liền ngoái lại xem. Phương Phi Trì lập tức ưỡn thẳng lưng, khẽ nhếch môi cười dâm đãng, đoạn đá lông nheo làm nàng ta phải bụm miệng cười. Khóe mắt Phương Phi Trì giật lên đầy phấn khích, nhanh như chớp, anh ta tách khỏi Cố Minh Châu rồi như một con cá hòa mình vào đám đông, đi tìm thú vui từ những bóng hồng khác.

Còn Cố Minh Châu, toàn bộ sự chú ý của cô vẫn theo sát người đàn ông vừa tiến vào đại sảnh từ phía bậc sân khấu, chẳng hề phát hiện ra Phương Phi Trì đang làm gì.

Người đàn ông đang thu hút ánh mắt của cô - chừng độ ba mươi tuổi, anh có dáng dấp cao to vạm vỡ, đường nét trên khuôn mặt nghiêng nghiêng ấy nom cương nghị mà từng trải. Anh vẫn trầm ngâm ít nói như sáu năm về trước, ai nói gì anh cũng chỉ mỉm cười lấy

lệ, tai vẫn chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng mới khẽ gật đầu.

Khuất ở một góc lầu vắng vẻ, ánh mắt cô nhìn đắm chiêu một lúc rất lâu. Những tiếng ồn ào của quang cảnh xung quanh đã dần trôi xa, bên tai cô chỉ còn lảng máng tiếng gió rít gào như thể tiếng thời gian đang đổi dời.

Cố Minh Châu quay ngoắt mặt đi rồi nâng ly rượu lên dốc một hơi cạn đáy. Vào giờ phút này, đôi mắt luôn tồn tại sự bình tĩnh của cô dường như đã sóng sánh như hai đầm nước in bóng trăng rằm.

Thế là sau sáu năm chia ly, Đá yêu của em, mừng anh đã trở về.

Họ Dung là một gia tộc lớn có quan hệ rộng rãi với cả giới chính khách lẫn giới doanh nghiệp của thành phố C. Bên cạnh đó, ông cụ Dung - người giữ vị trí cao nhất trong nhà họ Dung - luôn dành một sự ưu ái đặc biệt cho đứa cháu đích tôn Dung Lỗi.

Bữa tiệc tối hôm nay là để chào mừng sự trở lại của anh, đồng thời cũng là một nghi thức ngầm công nhận việc anh sẽ gia nhập công tác quản lý sản nghiệp của gia đình, hiển nhiên bữa tiệc được tổ chức vô cùng long trọng.

Phượng Phi Trì dẫn Cố Minh Châu đi chào hỏi gia chủ. Dung Lỗi vừa trải qua một vòng rượu chúc tụng của

mọi người, đôi đồng tử đen lay láy của anh càng trở nên ướt rượt, long lanh và thu hút hơn trước đó.

Nếu nhận xét chính diện thì khuôn mặt Dung Lỗi có các nét mềm mại, thuộc tuýp ưa nhìn. Thời trẻ, Cố Minh Châu từng huênh hoang nói với cô bạn thân của mình một câu ngô nghê rằng: Đá yêu nhà cô có vẻ đẹp trai khiến người khác thấy dễ gần và thoải mái.

“Dung thiếu gia!” Phương Phi Trì tiến lên, vỗ vai Dung Lỗi.

Phương Phi Trì xuất thân con nhà chức sắc, anh quen Dung Lỗi từ bé, miễn cưỡng thì cũng có thể gọi tạm là bạn bè.

Dung Lỗi quay người, chạm cốc với cậu ta rồi hàn huyên dăm ba câu, khóe môi anh hơi nhếch lên khi ánh mắt chạm đến người phụ nữ đang khoác tay Phương Phi Trì.

Một vị giám đốc đứng gần đó là chỗ quen biết với Cố Minh Châu, liền xởi lởi giới thiệu cho Dung Lỗi: “Cô Cố đây là giám đốc điều hành của công ty xây dựng Vi Bác, không chỉ xinh đẹp mà còn giỏi giang hơn người! Tuổi tuy trẻ nhưng đã là đối thủ đáng gờm của mấy ông già bọn tôi rồi đấy!”

Cố Minh Châu cúi đầu cười giữ kẽ, để Phương Phi Trì nói đỡ hộ cô: “Đâu có, đâu có!”

Dung Lỗi cũng cười như thể mình là một người ngoài cuộc chứ chẳng hơn, thế nhưng chiếc ly đang cầm trên tay chợt bị anh siết chặt đến nỗi các đầu ngón tay đã chuyển sang trắng bệch, “Năm xưa, cô Cố thi vượt ba lớp liên tiếp để vào thẳng khoa Mỹ thuật đại học C. Ở trường cũ của tôi, ai chẳng biết đó là thiếu nữ thiên tài. Thế nên đương nhiên năng lực cô ấy phải hơn người rồi”.

Anh nói mà như đùa, dứt lời liền ngoảnh đầu, mỉm cười nhìn Cố Minh Châu: “Lâu rồi không gặp Minh Châu.”

Cố Minh Châu gật đầu mỉm cười: “Giám đốc Dung quá khen rồi.”

Hai người họ đồng thời cùng chìa tay rồi nắm hờ tay đối phương. Vẻ tươi cười vẫn ngập tràn trong ánh nhìn của Cố Minh Châu, còn biểu cảm của Dung Lỗi lại lạnh nhạt hơn mấy phần.

Bữa tiệc thật buồn tẻ.

Sau khi kết thúc, Phương Phi Trì chở cô bạn gái mới quen ra về bằng chiếc siêu xe “mới cứng” của mình, Cố Minh Châu nán lại trong phòng nghỉ một lúc, đợi người bên ngoài tản bót, sau đó mới lặng lẽ lách qua cửa sau của khách sạn rồi thả bộ chậm rãi về nhà.

Sau lưng cô là đêm sâu như kéo vào vô tận, trên đường lác đác mấy bóng người, những ánh sao lẻ loi

chẳng đủ sưởi ấm sắc đêm nặng trĩu.

Đôi chân Cố Minh Châu thần thờ đưa bước, đằng sau lưng không biết từ bao giờ đã xuất hiện một chiếc Cayene màu bạc, nhần nạy bám theo cô với tốc độ rùa bò.

Đi được một đoạn, thấy trong lòng tạm thời bình yên trở lại, lúc này đã thấm mệt, Cố Minh Châu bèn dừng lại toan vẫy taxi. Vừa dợm quay người thì thấy một chiếc xe đã đỗ ngay sau mình.

Ngồi sau vô lăng là một người đàn ông trung niên mặt mũi lạ hoắc, ô kính ở hàng ghế sau được hạ xuống một nửa. Ngó vào, cô thấy người ngồi sau đang chau mày, ánh mắt thất thần hướng về phía cô.

Cố Minh Châu nhoẻn miệng cười đoạn giơ tay vẫy chào, thấy thế người đó lại hờ hững quay mặt đi, song cô chẳng những không giận mà còn tự mình mở cửa xe bên kia, leo lên ngồi cạnh anh.

Khuôn mặt dửng dưng của anh chuyển tầm nhìn ra ngoài ô cửa sổ.

Bây giờ đang vào cuối thu nhưng anh lại ăn mặc khá phong phanh, chiếc áo vest khoác ngoài lúc dự tiệc đã được trút bỏ, cà vạt hơi nới lỏng, cườm áo sơ mi trắng được tháo cúc, xắn lên, để lộ bắp tay săn chắc với làn da màu lúa mạch.

Cố Minh Châu vừa lên xe đã bắt hơi ngay thấy mùi rượu trên người anh, “Uống cũng gớm nhỉ?”

Dung Lỗi tỏ vẻ thờ ơ như không hề nghe thấy lời cô nói. Cố Minh Châu sượng sùng, liền chữa thẹn bằng cách vỗ vào lưng ghế lái, đoạn đọc địa chỉ: “Làm phiền bác rồi!”

Chiếc xe lướt đi êm ru.

Dung Lỗi vẫn im lặng, Cố Minh Châu đành ngồi im thin thít, ánh mắt ngó mông lung ra ngoài trong làn gió đêm mát rượi. Cửa kính xe bất ngờ được đẩy lên, Dung Lỗi quay sang, giọng anh lạnh lùng hơn lúc dự tiệc rất nhiều: “Hắn vẫn luôn đối xử với em như thế này à?”

Cố Minh Châu ngẩn người, đoán bụng chắc anh đã chứng kiến hành vi phóng túng của Phương Phi Trì, cô liền nhoẻn cười: “Sao? Thấy xót thay cho tình cũ à?”

Dung Lỗi cười khẩy, “Cố Minh Châu em mà cần người khác xót hộ thì nam nữ ở đời này bình đẳng thật rồi.”

“Dung Lỗi này, anh sang Pháp du học chắc chọn ngành Hán ngữ hả?” Cố Minh Châu khoanh tay cười nói, hoàn toàn không tỏ ra kém cạnh.

Dung Lỗi nhếch khóe môi, hai người chẳng ai chịu ai, rồi cũng chẳng ai nói với ai câu nào.

Chiếc xe dừng bánh ở địa điểm mà cô nêu tên, cô lịch

sự hỏi anh có vội không, Dung Lỗi thờ ơ lắc đầu, cô liền xuống xe, không quên dặn mình sẽ quay lại ngay.

Trước cánh cổng lớn, có mấy anh em đang ngồi chơi oẳn tù tì phạt rượu, thấy cô, họ liền nhanh nhẩu chào hỏi: “Chị Minh Châu ạ! Anh Quang và Duệ Duệ đang ở sân sau.”

Cố Minh Châu gật đầu rồi hối hả đi vòng qua phía sau nhà, đúng là hai người bọn họ một lớn một bé đang ngồi ở đó, nom thẳng bé Duệ Duệ chau mày, chẳng rõ lại đang tính toán quỹ đạo vận hành của ngôi sao nào nữa đây, trong khi Trình Quang lại nghệt mặt, ghéech đầu nhìn lên vòm trời ban đêm.

Trình Quang, tự là Khóa, hay còn gọi là Trần Trụi, hiệu là Lột Sạch cư sĩ, gọi tắt là Lục Lục - tất cả những cái tên ấy đều do Cố Minh Châu khởi xướng. Còn thực ra, phần lớn bọn choai choai ở thành phố C thường gọi cậu bằng cái tên kính trọng là “Anh Quang”.

Bố đẻ của Trình Quang trước đây là đàn em của Cố Bác Vân, do một sơ sẩy nên ông đã bỏ mạng trong một lần làm nhiệm vụ chẳng rõ là giết người hay phóng hỏa. Mẹ Trình Quang đã tái giá khi cậu lên bốn, trước đó, bà quẳng Tiểu Quang lại trước cổng nhà họ Cố. Cố Bác Vân là người có tình nghĩa, ông nhận nuôi và coi Trình Quang như con ruột trong nhà mà không nề hà bất cứ điều gì.

Trình Quang nhỏ hơn Cố Minh Châu hai tuổi, ngay từ

lúc nhỏ, cậu bé đã có một khuôn mặt đẹp theo kiểu shotacon điển hình, bé thế nào, lớn lên vẫn y nguyên vậy. Với đầu óc thông minh nhanh nhạy, thoát đầu, cậu chàng là nhân vật hô mưa gọi gió cầm đầu bọn choai choai trong bang hội, sau đấy lại thấy làm lưu manh chán ốm, bèn lon ton đi thi đại học, chẳng gì cũng đỗ đại học C. Cũng bởi vậy nên biến cố của nhà họ Cố không ảnh hưởng đến cậu.

Cố Minh Châu và Trình Quang là thanh mai trúc mã, tình bạn giữa họ đã đạt đến độ trong sáng. Trong thời gian Cố Minh Châu gặp khó khăn, Trình Quang đã kiên quyết thôi học, trở về đỡ đần hộ cô.

Sau khi Cố Minh Châu vượt qua giai đoạn vất vả; Trình Quang lại nhận ra bản thân mình thích hợp làm lưu manh hơn cả, thế là cậu chàng không quay lại trường học nữa mà vẫn tiếp tục con đường lưu manh cho đến tận ngày nay.

Duệ Duệ năm nay đã năm tuổi.

Khi thằng bé được tầm mười sáu tháng tuổi, cơ thể vẫn trên đà phát triển bình thường, nhưng thằng bé lại không hoạt bát hiếu động như những đứa trẻ cùng trang lứa, chưa nói gì đến việc bi bô tập nói mà thậm chí họa hoằn lắm mới có bập khóc nhè.

Cố Minh Châu ôm nó chạy đôn chạy đáo khắp các bệnh viện, cho đến khi nhận được kết quả chẩn đoán: thằng bé mắc chứng tự kỷ. Lúc đứng ở cổng bệnh

viện, cầm trên tay sổ bệnh án chi tiết, cô vừa mừng vừa lo, chực khóc mà không ra nước mắt.

Trong tổng số những đứa trẻ mắc chứng tự kỷ trên toàn cầu thì thiếu năng trí tuệ chiếm bảy mươi phần trăm, hai mươi phần trăm trí tuệ bình thường, còn Duệ Duệ lại thuộc con số mười phần trăm còn lại: trí tuệ vượt trội, khả năng ghi nhớ đáng kinh ngạc.

Song, Duệ Duệ vẫn ít khi biểu lộ tình cảm, nó hầu như chẳng bao giờ giao tiếp.

Cậu chàng shotacon Trình Quang hôm nay lại mới đổi kiểu tóc mới sang màu đen láy như mỹ nam Hàn Quốc; cậu hí hửng hỏi Cố Minh Châu: “Sao rồi chị?”, thì tin Dung Lỗi về nước do chính cậu nói với Cố Minh Châu chứ ai.

“Theo em thì nó sẽ thế nào?” Cố Minh Châu ngồi chen vào giữa hai người, “Vẫn... bồi hồi bồi hồi như ngày xưa.”

Cô thở hắt ra, sự bồi hồi hạnh phúc thấm đượm lời cô nói “Phương Phi Trì nói cả tối ngày hôm nay, chị cứ dán chặt mắt vào anh ấy.”

Trình Quang nhìn cô bằng ánh mắt xăm xoi của những bà cô: “Ờ ha, em có thể tưởng tượng ra bức tranh bi đất ấy...”

Khoác lên mình vẻ bình tĩnh suốt cả buổi tối, cho đến

khi gặp Trình Quang, Cố Minh Châu mới có thể thả lỏng bản thân, “Lục Lục này, anh ấy trở nên lạnh lùng hơn hẳn. Haizzz, con người ta đúng là kì quái, mới sáu năm mà anh ấy đã biến thành một con người hoàn toàn xa lạ, chị cũng biết anh ấy đã thay đổi rồi nhưng sao vẫn có cảm giác quen thuộc, rằng con người đó chính là anh ấy...”

“Em biết tối nay chị đi thăm dò tình địch mà.” Trình Quang huýt sáo báo, “Minh Châu ơi, thực ra tình cảm chị dành cho Dung Lỗi cũng như cách em đối xử với mái tóc của mình đây này, giăng co thì cứ giăng co mà cảm xúc vẫn thuộc về cảm xúc.”

Cố Minh Châu phì cười.

Trình Quang làm đóm hất lại mái tóc mình, đoạn báo: “Mau lên, đừng để anh ấy chờ lâu. Có thăm dò thì cũng nên một vừa hai phải, lắm lúc chị thô bạo quá lại khiến người ta muốn bóp cổ chị.”

Khi Cố Minh Châu bế Duệ Duệ lên xe, ánh mắt Dung Lỗi dừng trên khuôn mặt thẳng bé một lúc lâu. Tiếc thay, Duệ Duệ có đôi mắt tròn to nhưng một mí, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn ấy lại chẳng có chút tương đồng nào với đường nét sắc cạnh của Dung Lỗi.

Minh Châu cầm tay Duệ Duệ vầy vầy với anh, dịu dàng báo: “Duệ Duệ ơi, đây là chú Dung Lỗi. Chúng ta làm quen với nhau nhé?”

Duệ Duệ vâng lời, ngẩng đầu nhìn Dung Lỗi. Bình thường thằng bé rất ít khi nhìn thẳng vào người khác, thấy thế Cố Minh Châu lấy làm mừng lắm.

Nụ cười tươi rói của cô lọt vào mắt anh, Dung Lỗi nhìn lảng đi chỗ khác, đoạn ra hiệu cho tài xế lái xe.

Chiếc xe dừng dưới tòa nhà Cố Minh Châu sống, cô đưa chìa khóa cho Duệ Duệ, thằng bé lồm lũi xuống xe rồi tự mình lên lầu.

Ngẫu nhiên tài xế lại xin phép xuống xe đi toilet, thế là trên xe chỉ còn lại có cô và anh.

“Lần này anh định về bao lâu?”, Cố Minh Châu cười dịu dàng, bắt chuyện với anh rất thoải mái.

Dung Lỗi dựa người vào lưng ghế, mắt nhắm hờ, đưa tay tháo chiếc cà-vạt, “Chưa rõ. Bệnh tim của bố tôi không ổn định, ông nội để bố tôi nghỉ ngơi một thời gian. Tạm thời tôi sẽ tiếp quản Hữu Dung.”

“Xem ra, anh sắp là nhân vật tai to mặt lớn của thành phố này rồi nhỉ?”. Cố Minh Châu cười hỏi; “Vậy em phải tích cực nịnh bợ anh mới được, nhớ đâu sau này có kiếm cơm dưới trướng anh, lúc đó, giám đốc Dung nhớ nể tình chúng ta năm xưa nhé.”

Nghe vậy, Dung Lỗi chợt im lặng, thậm chí động tác đang làm dở cũng khựng lại, sự trầm mặc của anh khiến Cố Minh Châu thấy hơi lúng túng.

Đang tính đổi chủ đề thì Dung Lỗi bất ngờ vòng tay qua cổ kéo cô rạp người xuống bờ vai anh, gợi lên một cái nhìn khó hiểu từ phía cô, “Anh đang làm gì vậy giám đốc Dung?”

Dung Lỗi mở mắt, sau vài giây, anh cúi đầu nhìn cặp mắt đang tỏ vẻ ảm ức đầy mê hoặc của cô, anh nhếch môi bảo: “Tôi biết, hiện nay em có Lương Phi Phàm và Phương Phi Trì làm hậu thuẫn. Em không giống Cố Minh Châu của ngày xưa nữa.”

Họ dựa vào nhau rất gần, khi cất tiếng, hơi thở mang theo hương rượu ấm nồng của anh phả lên mặt cô tê dại.

Cố Minh Châu nhích lại gần, cơ thể mềm mại nép sát vào người anh, tay quàng qua cổ, thu hẹp khoảng cách giữa hai người. Cô nói trong hơi thở nồng nàn: “Muốn thử để xem khác ra sao không?”

Lúc đó, hai người đã ngà ngà say, trong lòng dậy sóng nhấp nhô mà vẫn giả vờ như rất bình tĩnh.

Sáu năm cách mặt, anh không còn là hòn đá để cô nâng niu trên tay nữa. Mà cô, cô cũng không còn là đứa nhóc con bẽn lẽn rên rỉ dưới thân thể anh mỗi lần thân mật nữa.

Họ đối mặt với nhau, thế rồi khóe môi Dung Lỗi hơi giật giật mấy cái rất khẽ, đoạn buông cô ra, quay mặt đi,

thở hắt một tiếng, “Tối nay, tôi muốn nói rõ với em một số chuyện. Dầu thành phố này rất rộng, nhưng tôi không mong mình và em, hoặc Phương Phi Trì sẽ lại gặp lại nhau trong tình huống khó xử như thế nữa.”

Cố Minh Châu sửa lại dáng ngồi ngay ngắn, vuốt mái tóc dài, tỏ vẻ bất mãn với lời anh, “Nói rõ cái gì? Anh còn tình cảm với em không?”

Dung Lỗi cười giễu cợt: “Em hơi tự tin thái quá rồi đấy Cố Minh Châu ạ.”

“Đây là câu hỏi nghi vấn, anh chỉ cần trả lời có hoặc không.”

“Không.”

“Vô tình thật.” Cố Minh Châu chặc lưỡi cảm thán, ngón tay cô vừa chọc chọc vào bắp tay anh, anh lập tức tỏ thái độ né tránh.

Cử chỉ thân thuộc ấy khiến cô thoáng mềm lòng. Chỉ ít, anh vẫn chưa đổi thói quen giấu đi những khó chịu nhỏ nhất khỏi con mắt người ngoài.

“Cũng được, thực ra em cứ đoán đo không biết anh có hận em không. Song, anh đã nói không còn gì với em nữa, cũng có nghĩa, anh đã không còn hận em nữa phải không?” Cô vẫn mỉm cười, trong khi giọng lại thấp dần đi: “Nói cho cùng, có yêu mới có hận. Anh thấy đúng chứ?”

Những năm tháng thanh xuân, anh đã từng được chứng kiến sự vui buồn thất thường lẫn tính gần bướng của cô. Thế mà bao năm xa cách, giờ đây Dung Lỗi lại đối mặt với một Cố Minh Châu lúc thì ngây thơ, lúc lại lạnh nhạt, cũng có lúc nom cô ủ dột chán chường, thế rồi ánh mắt anh bất giác không tài nào rời đi được.

Anh nhìn xoáy vào cô, dường như cô biết nhưng cũng không hề ngoảnh đầu để nhìn thẳng vào mắt anh.

Nếu đúng là phải vạch rõ ranh giới thì anh sẽ không đi theo cô. Trong lòng Cố Minh Châu rõ hơn ai hết, nếu như buông xuôi rồi, cạn tình rồi, anh đâu cần phải “nói rõ ràng”.

Tất cả những ai có mặt trong bữa sáng theo thông lệ - dành cho các lãnh đạo cấp cao của Lương Thị - đều đang hào hứng thưởng thức vẻ mặt khó đăm đăm của Dung Nham.

Trong số con cháu của nhà họ Dung, dù là xét về tài hoa, dung mạo hay sự nhanh trí, sánh ngang được với Dung Lỗi tuyệt nhiên chỉ có Dung Nham. Tiếc thay, cha Dung Nham không phải là con trưởng nên không có tư cách thừa kế sản nghiệp gia đình. Đó là lý do mà Dung Nham có tài năng đến mấy đi chẳng nữa thì ông cụ nhà họ Dung cũng chẳng bao giờ dành cho cậu cái nhìn ưu ái.

Mấy năm gần đây, Dung Nham đã tách khỏi công ty nhà họ Dung, nín nhịn để giúp Lương Phi Phàm bành trướng thế lực, trải qua bao thăng trầm bể dâu, đến ngày hôm nay cũng có thể được xem như một nhân vật vai vế ở thành phố C. Ấy vậy mà sự trở về của Dung Lỗi đã khiến toàn bộ đám người nhà họ Dung phải đổ dồn mọi sự quan tâm chú ý vào vị thái tử kia.

Giờ đây, Dung Nham đang rất rầu rĩ, mà không phải chỉ vì lý do trên.

Dạo gần đây, chính quyền đang dự định tổ chức đấu thầu công khai một lô đất gần trường đại học thành phố C. Dung Nham nhận được tin mật trước đó, ngay từ đầu cậu đã cất cử hẳn ba phái đoàn khảo sát và đánh giá, dồn mọi sức lực để giành bằng được miếng đất nọ. Ban đầu Lương Phi Phàm cũng đồng tình, thế nhưng giờ lại giở quẻ không làm nữa. Việc này khiến Dung Nham giận tím mặt, còn gì tức hơn khi Lương Phi Phàm lấy lý do nhường đường cho Dung Lỗi để đem con bỏ chợ.

“Em muốn từ chức!” Dung Nham nghiêng răng kèn kẹt, cốt cách công tử lịch lãm hằng ngày đã lặn mất tăm, thay vào đó là ngọn lửa giận dữ trên người cậu ta đang bốc cao hừng hực như kẻ đến từ địa ngục, “Em muốn tổ chức họp báo! Để tố cáo việc em ở Lương Thị đã phải chịu những đối đãi bất công! Tổng giám đốc của Lương Thị ham mê xác thịt, hoang dâm vô độ, lắm cảm, chèn ép trung thần, *nổi lửa đài tin trên chư hầu!*”* [** Để mua nụ cười Bao Tự, Chu U Vương đã sai*

đốt lửa ở đài phóng hỏa. Chư hầu tướng nhà Chu có biến vội vàng kéo quân đến cứu, đến kinh thành, thấy mọi người vẫn đi lại bình thường, không có giặc gì cả. Các chư hầu ngơ ngác nhìn nhau. Bao Tự ở trên đài trông thấy bật tiếng cười lớn. U Vương vô cùng hoan hỉ vì làm được cho Bao Tự cười. Xong U Vương lệnh cho các trấn chư hầu rút quân về vì không có giặc. Chẳng dè ít lâu sau quân Nhung tiến đánh, Chu U Vương mới sai đốt đài phóng hỏa nhưng chẳng có quân chư hầu nào thêm động binh. Nhà Chu mất nước trong nháy mắt.]

Lương Phi Phàm lờ đi? Coi như không nghe thấy, anh tiếp tục dùng bữa sáng với vẻ mặt ung dung thoải mái. Trong sáu anh em kết nghĩa thì anh là lão đại, Dung Nham xếp thứ hai. Trần Ngộ Bạch là lão tam mà thằng em này lúc nào cũng mang bộ mặt lạnh như tiền, thậm chí ánh mắt cậu ta còn chẳng thèm đoái hoài đến Dung Nham. Mấy đứa còn lại bao gồm lão ngũ Lý Vi Nhiên và lão lục Tần Tổng đang hứng chí xem xét đủ thứ thông tin mà Kỷ Nam mới thu thập dạo gần đây, còn bản thân Kỷ Nam lại đang rúc vào sofa đánh một giấc.

Vấn đề “ham mê xác thịt” mà Dung Nham nói đến ở đây? Nhằm ám chỉ ái phi Cố Yên của gã hôn quân Lương Phi Phàm kia, cũng là em gái cùng cha khác mẹ với Cố Minh Châu.

Nói trắng ra? Đây chính là yếu điểm chí mạng của Lương Phi Phàm. Hề cái cô Cố Yên kia mà lên tiếng là dứt khoát thế nào tổng giám đốc Lương cũng đồng ý

ngay tấp lự, khỏi cần lòi thoi dài dòng, bất cứ là điều gì đi chăng nữa. Có điều, việc khiến mấy anh em Dung Nham đau đầu hơn cả đó là, tuy cô Cố Yên này đề đầu cưỡi cổ Lương Phi Phàm hồng tác oai tác quái, chẳng coi ai ra gì là thế song lại tỏ ra khúm na khúm núm, bảo sao nghe vậy trước bà hoàng lừa đảo Cố Minh Châu kia.

Dung Nham la lối om sòm khiến Lương Phi Phàm nhức óc, anh buộc phải tỏ thái độ bằng cách quay sang bảo Trần Ngộ Bạch: “Lão tam thanh toán tiền lương cho anh hai đi.”

Trần Ngộ Bạch đẩy gọng kính trên sống mũi, cẩn thận đặt cốc cà phê cầm trên tay xuống, lấy chiếc notebook ra, mười ngón tay thon dài lướt nhoay nhoáy, thỉnh thoảng còn ném cho Dung Nham vài ánh nhìn sắc lạnh, “Đơn từ chức đâu? Có cần em viết hộ ông anh không? Sổ cổ phiếu của ông anh cứ để đó hay chuyển nhượng, hay quy ra tiền đây? Lão ngũ lão lục, thằng nào muốn tiếp nhận vị trí của anh Dung?”

Lý Vi Nhiên và Tần Tổng chưa kịp giở trò giậu đổ bìm leo thì Dung Nham đã đứng phắt dậy, rướn người qua bàn ăn, gấp bộp chiếc notebook của Trần Ngộ Bạch lại, lúc ngồi về chỗ còn chửi mát mấy câu, cậu La khoanh tay trước ngực, cặp lông mày châu vào nhau đầy hậm hực.

“Chỉ là một công trình nhỏ thôi, hà tất phải nổi cáu thế?”, Lương Phi Phàm thấy tình hình cậu em có vẻ

căng thẳng nên mới nói mấy câu an ủi qua quýt gọi là.

“Em không chịu! Cớ gì em phải lót sẵn đường cho anh ta đi, chỉ một câu của Cố Minh Châu mà anh ta đã vớ bở ngay được vụ làm ăn này!”? Dung Nham cúi nhặng cả lên, ngửa cổ tu một hơi hết veo cốc sữa bò, rồi lại nhe răng trợn mắt vì lạnh.

Trong mấy anh em đang ngồi đó, chỉ có Lý Vi Nhiên là tốt bụng vỗ vai anh Hai an ủi: “Anh Hai à, nếu Dung Lỗi đã bị Cố Minh Châu cho vào tầm ngắm rồi thì hẳn không chết cũng khó tránh khỏi sút đầu mẻ trán, anh cứ để vụ này đó, yên tâm mà xem chị ta hành hạ Dung Lỗi, có gì không tốt đâu cơ chứ?”

Tần Tổng cũng nói góp vào: “Phải đấy! Với năng lực của Cố Minh Châu mà nói, việc lớn thì khó làm, chứ thừa sức chơi mấy trò khiến người ta sống dở chết dở.”

“Anh Hai à.” Trần Ngộ Bạch nhấp một ngụm cà phê rồi đặt cái cốc xuống, ngón trỏ cậu ta gõ lên mặt bàn; “Nói thật nhé, không phải anh đang lo cho Dung Lỗi đấy chứ?”

Khóe miệng Dung Nham giật giật, mặt mày tím tái.

Năm xưa, nói cho cùng thì cậu ta cũng góp mặt vào câu chuyện giữa Cố Minh Châu và Dung Lỗi - năm đó; để không làm lỡ dở tương lai xán lạn của Dung Lỗi, Cố Minh Châu đã ngửa tay nhận một khoản tiền lớn từ nhà

họ Dung. Còn Dung Lỗi sau khi chuyển từ khoa kiến trúc trong mơ sang khoa thương mại, anh mang theo con tim tan vỡ quyết tâm ra nước ngoài học MBA.

Giờ chuyện đã qua, muốn nối lại tình xưa nghĩa cũ ấy hả? Chị ta tưởng mình là thánh, muốn sao là nó sẽ vậy chắc?

Dung Nham nhớ lại tối qua, đi ngang qua phòng Dung Lỗi, nghe được cuộc nói chuyện điện thoại bằng tiếng Anh rất dõ dàng của anh, bất giác cậu không nén được cái cười khẩy, lo ấy à? Chưa biết ai lo cho ai đâu!

Cũng vào khoảng thời gian ấy, toàn bộ trái tim và khối óc của Dung Lỗi đang dồn cả vào miếng đất được chính quyền gọi thầu kia.

Sau sự trở lại của anh, một số dự án đã được triển khai, nhưng tiếng gió thì to mà mưa rơi lại nhỏ, những thứ đó chẳng mang lại sức ảnh hưởng gì to tát cả. Nhưng giờ đây, một cơ hội tuyệt vời đang bày ngay trước, mặt anh: chính quyền là bên mời thầu, nếu tập đoàn Hữu Dung giật được gói thầu này, nó sẽ mang lại lợi ích lớn cho hình tượng của Hữu Dung lẫn địa vị của nhà họ Dung trong giới chính trị.

Vả chăng, xét về mặt lợi nhuận thì đây là một vụ làm ăn khá béo bở.

Hướng hồ... tay Dung Lỗi kẹp chặt chiếc bút ký tên màu đen, những lúc đắm chiêu, anh thường có thói quen

khó sửa đó là di đầu bút một cách vô thức lên trang giấy. Khi đã ý thức lại thì trang bản đồ của giấy gọi thầu đã đầy những nét vẽ nguệch ngoạc.

Huống hồ đó là nơi anh từng thuê nhà sống trong những năm học đại học.

Những ngày hè năm ấy, nhớ mỗi khi đêm về, từng có một người con gái thích mở toang cánh cửa sổ, để đón vào nhà không chỉ ánh trăng, gió hè mà còn có cả muỗi. Cho đến chết, Dung Lỗi cũng không thể nào quên được dáng vẻ ngổ ngáo của cô khi nâng mặt anh lên rồi bảo: “Sau này, chúng mình sẽ mua đứt khu nhà này rồi xây lại theo ý chúng mình, anh thấy thế ổn không?”

“Thưa giám đốc?” Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng của thư ký vang lên, khuấy động giây phút thất thần của anh.

“Giám đốc Cố bên Vi Bác đến ạ.”

Nhìn người thư ký đã đứng tuổi mỉm cười hòa nhã đúng mực, vẻ thản nhiên vẫn hiện hữu trên khuôn mặt nhưng trái tim Dung Lỗi bất chợt lại lỡ một nhịp, anh khẽ gật đầu hiểu ý. Sau khi xử lý xong vài văn kiện cần làm, anh mới xoay cổ một lát rồi thông thả đứng dậy.

Cố Minh Châu đang đợi trong phòng họp nhỏ.

Dung Lỗi đẩy cửa bước vào, một cô gái xinh đẹp đi đôi guốc cao gót màu ánh kim đang đứng trước cửa sổ,

đôi tất lụa màu đen ôm lấy cặp đùi dài miên man, dưới ánh đèn, chất lụa ánh lên vẻ quyến rũ đầy mê hoặc. Cô mặc bộ vest công sở màu bạc; mái tóc dài xoăn vàng óng ả thả buông lơ lửng trên tấm lưng.

Cố Minh Châu có vẻ bề ngoài xinh đẹp, cuốn hút. Thời trẻ con ngông nghênh, cô thường vỗ ngực tự nhận mình sắc nước hương trời, nếu để kiểu dáng rườm rà của áo quần làm át đi cái đẹp tự nhiên thì rõ uổng, thành thử cô chỉ mặc những bộ quần áo có màu sắc đơn giản, thường xuyên để mặt mộc, mái tóc đen láy suôn mượt luôn được cột chặt sau gáy một cách xuề xòa. Bây giờ cô thường nhướn mày, tí tởn bảo anh rằng: Đá ới anh xem, thế này mới gọi là “hoa sen mọc lên từ nước trong” chứ.

Lại là những hồi ức, Dung Lỗi bất giác lắc đầu thật mạnh.

Kể từ lúc gặp lại cô, những kỷ niệm chồng chất gần như đã trở thành thứ không thể thiếu trong cuộc sống hằng ngày của anh, giống như những liều thuốc an thần. Ánh mắt sa sầm, anh đứng lặng người như chôn chân ngoài bầu cửa một lúc, khi đã tỉnh trí, anh mới gõ cửa rồi ung dung bước vào, ngồi xuống ghế chủ tọa sau bàn hội nghị.

Dường như Cố Minh Châu cũng đang lún sâu vào những hồi ức, chính mắt Dung Lỗi nhìn thấy sống lưng cô chột cứng đờ.

Cô xoay lưng lại với vẻ tươi cười rạng rỡ, mở tập công văn đặt cạnh bên ra, đưa cho Dung Lỗi một chồng giấy tờ dày cộp

Cô không nói gì mà anh cũng tỏ ra lạnh nhạt. Sau khi lướt qua một số thứ, Dung Lỗi rất bình tĩnh hỏi: “Em muốn gì?”

Cố Minh Châu phì cười, “Có cốt cách của đại gia đấy, giám đốc Dung thẳng thừng thật.”

Dung Lỗi nhếch môi, đợi cô nói tiếp.

“Được thôi, nếu giám đốc Dung đã đi thẳng vào vấn đề như thế thì tôi cũng không vòng vo nữa. Tôi biết anh muốn có lô đất kia, tôi có thể giúp anh.” Cố Minh Châu nói.

Dung Lỗi gật gù, bộc trực bảo: “Cảm ơn.”

Cố Minh Châu chau mày, “Không cần cảm ơn, tôi cũng muốn lấy phần lợi của mình.”

“Ồ?”

“Giá cả gói thầu tôi sẽ phụ trách, hồ sơ dự thầu phần anh xem xét giải quyết, đây là sở trường của anh, tôi nghĩ hẳn anh đã có cách rồi. Còn về sau này, phần di dời tháo dỡ và thiết kế, Xây dựng Vi Bắc sẽ dốc sức cống hiến vì anh. Chuyển sang giai đoạn tiêu thụ, nếu như anh cần tôi cũng có thể giúp anh tạo thanh thế.”

Cố Minh Châu nói giọng đều đều, “Một câu đơn giản thế này thôi, việc vặt cứ để tôi lo liệu, lời lãi chính thì nhường anh, tôi chỉ xin hai mươi phần trăm lãi ròng sau cùng làm thù lao, và một hiệp ước hợp tác lâu dài giữa Xây dựng Vi Bác và Tập đoàn Hữu Dung.”

Mọi điều kiện mà Cố Minh Châu đưa ra đều rõ ràng dễ hiểu, khi cô trình bày, Dung Lỗi gật gù ra chiều hài lòng.

Cô vừa dứt lời, anh liền phá lên cười, “Thế này nhé thừa giám đốc Cố, theo tôi được biết thì công ty xây dựng Vi Bác thậm chí không có nổi một đội nhân công xây dựng đạt tiêu chuẩn nào, liệu công trình trị giá bạc tỷ này giao vào tay một công ty ma có mấy chục nhân viên như các người, không sợ ghen chết ư?”

Dung Lỗi từ tốn nói, đoạn rút một điếu thuốc ra châm lửa, sau cái cười lạnh lùng ban đầu, mắt anh dán chặt vào cô gái ngồi bên phải mình qua làn khói thuốc lơ mờ.

Vài năm trước, Vi Bác chỉ là một công ty ma để Cố Bác Vân lôi ra làm tấm bình phong che đậy việc rửa tiền bất chính, cho đến sau này khi nhà họ Cố phá sản, Cố Minh Châu đứng ra tiếp quản, rồi chẳng rõ tại sao lại đổi thành công ty xây dựng. Lấy tên hợp pháp thì thế nhưng chẳng bao giờ thấy làm việc chính mà toàn lôi kéo mấy kẻ lập dị y chang cô đi đầu cơ mưu lợi, họ nhận làm mọi việc bất kể thuộc lĩnh vực nào, rõ là một công ty vạn năng. Tuần trước, Dung Lỗi phải bỏ cả một ngày trời mới xem xong toàn bộ báo cáo điều tra tình

hình hoạt động mấy năm gần đây của Xây dựng Vi Bắc.

Cố Minh Châu không hề lấy làm tức tối trước những lời mỉa mai ấy, song cánh tay của cô lại vươn thẳng về phía anh. Dung Lỗi hơi khựng lại, anh dụi điều thuốc theo phán xạ. Không ngờ thứ mà Cố Minh Châu nhắm tới lại là bao thuốc đặt trên bàn, cô tự ý rút ra một điều, tay móc chiếc bật lửa xinh xắn trong túi áo khoác vắt trên ghế ra, búng tách một tiếng rồi châm lửa.

“Những việc này không mượn giám đốc Dung phải bận tâm, đến lúc đó khắc sẽ có đủ người thừa chất lượng đảm bảo xây nhà xong cho anh. Tôi sẽ ghi rõ điều này vào hợp đồng, thưởng phạt phải phân minh.” Cố Minh Châu thuần thục nhả khói, “Tôi chỉ hỏi giám đốc Dung một câu này thôi, anh có muốn hợp tác với tôi không?”

Góc đứng của Cố Minh Châu không cho phép cô nhìn thấy những ngón tay của Dung Lỗi đang siết chặt lại dưới gầm bàn, anh phải ra sức kiềm chế bản thân mình không nhảy chồm lên bóp cổ cô, hỏi cô đã học hút thuốc từ bao giờ.

Cố Minh Châu thấy anh mím môi không nói không rằng, cô bèn rướn người lật mở tập hồ sơ đặt trước mặt anh, “Này, đây là hồ sơ đấu thầu cơ mật của Lương Thị, còn tác giả ấy hả, chính là cậu em Dung Nham lanh lợi, thông minh, đầy tài năng và cũng rất đáng yêu của anh, tôi nghĩ hẳn giám đốc Dung đã nắm rõ năng lực của cậu ta. Đương nhiên, tôi tin tưởng vào bản thân giám đốc Dung cùng khả năng dự đoán của tập đoàn

Hữu Dung. Có điều, giám đốc Dung cũng nên biết đôi điều về Vi Bác của chúng tôi, tôi Cố Minh Châu, hoàn toàn có thể giải quyết những khúc mắc trong lòng anh.”

Trong khi cô chỉ ra một vài điểm đáng chú ý cho Dung Lỗi xem thì ánh mắt anh lại chẳng mấy khi để vào hồ sơ dự thầu.

Cô nói dứt lời Dung Lỗi mới cúi đầu, thông thả lật bộ hồ sơ, “Em lấy cái này từ tay Dung Nham à?”

“Kể cả anh không trở về thì tôi cũng phải giành bằng được miếng đất này về tay mình.” Cô nói rất thản nhiên, “Chỉ là thời điểm thật khéo trùng hợp mà thôi, anh chớ nghĩ nhiều.”

Dung Lỗi khẽ đá chân vào bàn, chiếc ghế lặn bánh, đẩy anh giật về phía sau, kéo dài khoảng cách giữa anh và Cố Minh Châu, “Sao không hợp tác với Lương Phi Phàm ấy? Trong khi cả nguồn vốn lẫn hậu thuẫn của hắn đều vượt trội hơn tôi. Huống hồ - mối quan hệ giữa hai người đâu phải bình thường?”

“À, anh đang hỏi vì sao tôi lại đến tìm anh ấy à.” Cố Minh Châu ngồi về chỗ của mình, mỉm cười bảo, “Thứ nhất, vì tôi muốn mang lại danh tiếng cho Vi Bác trước đã nên kiếm lời tạm gác lại sau. Thứ hai, đúng là tôi có thể chọn bất kỳ ai giữa Lương Phi Phàm và Phương Phi Trì, nhưng chỉ có Hữu Dung mới là đối tượng thích hợp để mang lại danh tiếng nhanh chóng cho Vi Bác.

Anh xem, anh vừa trở về, quần chúng đang mong đợi thái tử nhà họ Dung sẽ lập công đăng cơ. Nếu công trình này thành công, với tư cách là đối tác làm ăn của anh, Vi Bác sẽ thu hút được nhiều sự chú ý mà không phải hợp tác với bất kỳ ai cũng mang lại được.”

Sau một hồi trầm ngâm, anh gật đầu rồi nở nụ cười chí công vô tư: “Được thôi, tôi sẽ cân nhắc kỹ vụ làm ăn này.”

“Cảm ơn anh. Tôi đến đây với tấm lòng thành, mong giám đốc Dung chớ để tôi thất vọng, dầu sao, mọi điều kiện tôi vừa nêu cũng rất hậu đãi.” Cố Minh Châu không còn mang dáng vẻ ngông nghênh, bộc tuệch năm nào, giờ đây cô cũng như Dung Lỗi, họ là những thương nhân năng động và lý trí.

Hơn một tiếng đồng hồ bàn bạc, Cố Minh Châu cáo từ ra về, lúc đó đã gần tới giờ cơm tối. Dung Lỗi mời một câu vu vơ: “Muộn rồi, cùng ăn cơm nhé?”

“Ài chà, tiếc quá, tôi có hẹn rồi.” Cố Minh Châu dừng tại cửa, cặp mắt mở to tròn xoe, thoáng đó là vẻ tiếc nuối, “Lần sau vậy, lần sau để tôi mời. Đáng nhẽ anh về như thế, tôi cứ nghĩ bao giờ có thời gian phải tìm anh hàn huyên chuyện cũ, tiếc là anh bận bịu suốt. Lần sau để tôi mời, nhất định phải nể mặt tôi đấy.”

Dung Lỗi khách khí nói lời cảm ơn. Hai người sánh bước ra ngoài. Anh ấn nút thang máy hộ cô, lịch sự chào tạm biệt. Cửa thang máy sắp khép lại, anh liền lùi

ra, cô thoáng mỉm cười, giọng điệu bình tĩnh nói với người đứng bên ngoài, “Thú thực với anh, việc em không mời Lương Phi Phàm hợp tác quá thật còn có nguyên nhân khác nữa. Anh ta là thương nhân, một khi lô đất kia lọt vào tay anh ta, nó sẽ chẳng bao giờ được xây dựng theo cách mà anh muốn.”

“Đá ạ, không phải chỉ mình anh còn nhớ thôi đâu.”

Dưới ánh đèn trắng toát trong buồng thang máy, vẻ tươi cười của Cố Minh Châu thoát trở về như ngày xưa. Cánh cửa từ từ khép lại, bóng cô dần khuất. Ngoài này, Dung Lỗi nghiêng chặt răng, ánh mắt trôi về phía xa xăm.

Tại thành phố C phồn hoa náo nhiệt, mặt trời vẫn mọc và lặn mỗi ngày, cho đến cuối tuần đầu của tháng mười hai, thành phố âm thầm đón trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay.

Đêm qua Duệ Duệ đạp chân lúc ngủ, đâm ra bị nhiễm lạnh. Nó nhoài người trên mặt bàn học, vừa ho sù sụ vừa nghịch bộ đồ chơi xếp hình. Tuy bận nghe gã đàn em báo cáo mấy chuyện giết người cướp của xôn xao dạo gần đây, nhưng chốc chốc Trình Quang vẫn đánh mắt liếc chừng thằng bé.

Đường nét thanh tú của Duệ Duệ có lẽ được thừa hưởng từ người mẹ Cao Hạnh của nó.

Cao Hạnh thuộc hàng đại mỹ nhân ở thành phố C, cũng thuộc tuýp phụ nữ mạnh mẽ như Cố Minh Châu. Cô làm việc cho công ty xây dựng vốn vẹn có hai mươi mấy nhân viên của Cố Minh Châu. Duệ Duệ bị bệnh sợ người lạ nên những lúc đầu tắt mặt tối, Cố Minh Châu đành gửi thằng bé đến chỗ Trình Quang.

Sáng sớm bảnh mắt, Cố Minh Châu đã bắt Duệ Duệ mặc kín mít như một cái bánh chưng nhỏ thó. Thằng bé thấy khó chịu, cứ thò tay giật khăn quàng xuống chứ quyết không chịu choàng. Chắc mấy ngày rồi chưa được gặp mẹ;đâm ra cu cậu có vẻ tủi thân. Đang cuống đi ngay, Cố Minh Châu bèn dỗ ngon dỗ ngọt, bảo tối nay sẽ gọi Hạnh Hạnh về ăn cơm, xuống nước đến mức đó nó mới chịu nghe.

Đã hứa thì kiểu gì cũng phải làm. Nhưng trời tối mịt rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Hạnh Hạnh và Cố Minh Châu đâu, Duệ Duệ hậm hực đẩy phắt bát cơm ra xa, mặt đỏ tía tai, mắt mũi nhắm nghiền, khóc thét lên.

A Tam - tay đàn em thân tín của Trình Quang - lúc này đang quỳ cạnh ghế, vòng tay qua hông Duệ Duệ, miệng không ngừng lải nhải dỗ dành: “Anh Duệ à, anh Duệ ơi”. Lại còn một lũ bặm trợn hàng ngày chém người như bồ dưa hấu, đưa tay cầm đồ chơi, đưa tay cầm kẹo, cứ đùn đẩy cho nhau chuyện dỗ dành một đứa bé có trí thông minh hơn người. Trong lúc đó, Trình Quang một tay bịt tai lại, tay kia cầm điện thoại bấm số của Cố Minh Châu gọi liên tục mấy cuộc liền.

Bấy giờ, Cố Minh Châu đang dự một bữa tiệc quan trọng, cô và Cao Hạnh phải song kiếm hợp bích, luân phiên giở ngón nghề mỹ nhân kế hồng đối phó với một lão giàu sổi nông nổi thích chơi trội.

Tay lão đã rờ rẫm lên bờ hông của Hạnh Hạnh, Hạnh Hạnh khéo léo chuôi người như một con cá cốt thoát được lão.

Thấy Hạnh Hạnh gượng gạo cười, Cố Minh Châu tức anh ách, nhưng lão kia ỷ mình nhiều tiền, lại hống hách phách lối, thành thử hai chị em họ không thể làm mếch lòng lão được. Trong điện thoại, Trình Quang giục như giục tà, cô nghĩ nát óc không ra cách, đành bảo Trình Quang đưa Duệ Duệ đến đây rồi để thằng bé ăn cơm ở gian phòng dưới lầu. Lúc rồi rãi, Cao Hạnh sẽ tranh thủ xuống dưới chăm nó.

Trong phòng ăn, ngoại trừ hai người bọn họ, còn lại đều là vệ sĩ và gái hầu rượu của khách sạn do tay đại gia bỉ lậu kia gọi đến, căn phòng vừa ồn ã vừa nhốn nháo; thậm chí bầu không khí cũng trở nên hỗn loạn.

Nghe xong cú điện thoại, Cố Minh Châu vẫn đứng ngoài hành lang, trong bụng thực không muốn vào trong, cô bèn dựa cửa chằm một điệu thuốc cho thư giãn.

Mỗi lần phải tiếp khách ở những nơi ăn chơi trác táng kiểu này, lại gợi cô nhớ đến mẹ mình. Năm đó, bà là... nữ tiếp viên cao cấp nổi như cồn khắp một gầm trời

thành phố C. Cho đến lúc lìa đời, bà vẫn xinh đẹp và thuần khiết, ngã vào cuộc tình với bao gã đàn ông, với ai bà cũng say đắm mê muội đến tàn tạ tâm can.

Tiếc thay, thứ tình yêu ấy quá si mê, quá đau đớn, tình yêu đã lấp đầy cuộc sống khiến bà chẳng còn đủ sức để chừa ra một phần nho nhỏ nào cho đứa con gái duy nhất của mình. Khi cuộc sống rơi vào bần cùng, bà dắt Cố Minh Châu đi gặp hết gã tình nhân này đến gã tình nhân khác, phải đến mười mấy gã, song chẳng ai ngu mà rước nợ vào thân.

Sau cùng, chỉ có mình Cố Bác Vân chịu tiếp nhận đứa con gái mang tên Sở Sở ấy mà chẳng hề buồn nửa lời thắc mắc. Năm đó, Cố Minh Châu mới lên bảy.

Cao Hạnh là con gái một người bạn thân của mẹ cô, năm mười tám tuổi, tin lời thề non hẹn biển của gã người yêu sở khanh, cô đã theo gã ra nước ngoài, đến khi mang bầu được năm tháng thì gã xua cô như xua hủi. Năm đó, mẹ Cố Minh Châu theo một gã người Mỹ sang đây tạm trú, mẹ Cao Hạnh gọi điện thoại đường dài sang cầu xin sự giúp đỡ của bà, nào đâu gã người Mỹ kia lại không muốn bỏ tiền, bà lực bất tòng tâm đành gọi điện cho con gái. Ngay hôm sau, cô lập tức bay qua đó đồng thời cũng nán lại suốt bảy tháng.

Bảy tháng sau, cả cô và Cao Hạnh đều như những người được tái sinh...

Điều thuốc trên tay bỗng dưng bị giật mất, Cố Minh

Châu giật nẩy người, ngẩng đầu nhìn, thì ra là Dung Lỗi, cô đành nén vội dòng lệ đang trào dâng lên mắt.

“Hi! Chào anh.” Cố Minh Châu cợt nhả phà bụm khói thuốc cuối cùng thốc vào mặt anh.

Dung Lỗi chau mày lùi lại phía sau, anh phẩy tay cố xua đi cái mùi thuốc sặc sụa ấy.

Anh cũng bao trọn một phòng cùng tầng này để tiếp đãi mấy gã quan chức quan trọng ở Cục đất đai, vừa ra ngoài hít thở không khí trong lành thì thoáng thấy một người đứng ở đầu hành lang có vẻ giống cô.

Biết rõ là không nên, vậy mà bước chân vẫn đưa lối đẩy anh về phía đó.

Ánh mắt anh chất chứa quá nhiều thứ, Cố Minh Châu dần dần hiểu ra, cô cười khúc khích bảo, “Đẹp không? Anh mà nhìn nữa là em sẽ thu phí đấy!”

Cô cất giọng nũng nịu như cách cô từng đối phó với những gã có khả năng mang lại lợi ích cho mình. Dung Lỗi thấy chối tai, anh nhếch môi nở một nụ cười giả hoạt song cũng rất quyến rũ, “Hử? Giá cả thế nào đây?” tay anh chống vào bờ tường ngay cạnh mặt cô, người hơi khom xuống, ghé khuôn mặt của mình sát cô.

“Cái này khó nhỉ, để em tính kỹ đã - với gia thế, quyền lực, khuôn mặt và thân hình của giám đốc Dung, có lẽ

em phải miễn phí cho anh một đêm xuân mới được.”
Cố Minh Châu nghech mặt, cái nhìn cháy bỏng của cô xoáy vào cặp mắt đã trở nên sa sầm của anh, miệng nở nụ cười láu cá, “Có điều, với kỹ thuật của giám đốc Dung thì... e là trên tấm chi phiếu sẽ phải thêm thật nhiều số không mới bổ...”

Tiếng cô tắt ngấm khi nụ hôn mang đầy sự giận dữ của anh ập đến. Cố Minh Châu cũng không hề né tránh mà để mặc cho hơi thở của anh bao trùm lấy mình. Cơ thể cô hơi run lên vì cười, bàn tay anh ấn chặt gáy cô để nụ hôn trở nên sâu hơn. Vòm việng anh có vị tinh khiết thơm lừng của rượu vang, khi hai bờ môi gặp nhau, anh vẫn mang dáng vẻ gấp gáp mãnh liệt như năm nào, bờ môi mềm mại của cô bị anh cắn nghiến, đầu lưỡi thơm mùi tử đinh hương hơi nhô ra như thể vỗ về thì anh lại ngậm lấy rồi ra sức mút mát, cứ mút mãi đến nỗi cô thấy đau cuống lưỡi.

Một tay Dung Lỗi giữ chặt gáy, tay kia đặt trên lưng của Cố Minh Châu, ép cho cả thân hình người con gái ấy dính chặt vào mình, Cố Minh Châu quàng tay níu cổ anh, trong lúc quá trình trao đổi chất lỏng bằng đường miệng diễn ra đầy kịch tính, cô uốn người miết sát vào cơ thể anh, cứ miết sát không ngừng. Giữa hành lang vẫn còn người qua người lại, họ quẩn riết lấy nhau quên cả đất trời.

Trong khi đó, Trình Quang và cậu bé Duệ Duệ cúi kính đang phóng như bay trên đường, lúc gần đến khách sạn, Trình Quang gọi điện thông báo trước cho Cố

Minh Châu. Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên réo rất khiến cả hai con người đang cuồng nhiệt trong lửa tình phải khựng lại. Khi hai đôi môi ướm át rời nhau, dù chỉ có một thanh âm rất khẽ vang lên nhưng vẫn không lọt qua được đôi tai nhạy cảm của Dung Lỗi. Anh hơi khom lưng ngấm nhìn cô gái xinh đẹp với gò má ửng đỏ trong vòng tay mình, bờ môi cô vẫn còn cảm giác ướm át và hằn đỏ, đôi cánh tay trắng ngần vắt lên cổ anh, một bên chân rút lên cao, quặp riết lấy thân anh như một con rắn.

Lấy lại sự cân bằng trong hô hấp, ánh mắt Cố Minh Châu chăm chăm nhìn vào người đàn ông bấy giờ còn đang hỗn hà hỗn hển, cô đọc được trong ánh mắt anh có xiết bao là nỗi buồn đang dâng trào.

Xiết bao là hận thù, anh hận cô, cũng hận mình. Xiết bao là yêu thương - anh yêu cô.

“A lô? Cậu đến chưa Lục Lục?” Cô buột lòng phải nhận điện thoại trong khi anh vẫn giữ nguyên tư thế ôm ấp mập mờ ấy.

Dung Lỗi cúi kinh, nghiêng rằng thả phắt cô xuống. Hành động bất ngờ khiến cô lão đảo chực ngã về đằng sau, Dung Lỗi vội vươn tay giữ cô lại. Ánh mắt Cố Minh Châu lóe lên một thoáng ranh mãnh, cô bèn vươn tay níu cổ anh rồi ngã vào lòng người đàn ông đó, thản nhiên đọc sổ phòng con dưới lầu cho Trình Quang.

“Giờ sao nhỉ? Chúng ta tiếp tục chương trình hay quốc

hội giải tán tại đây?” Giải quyết xong việc của Trình Quang và Duệ Duệ, Cố Minh Châu liền nghiêng đầu với Dung Lỗi vẫn đang cứng đờ người - tỏ ý cô phải trở lại căn phòng càng lúc càng ồn ã ấy.

Dung Lỗi từ từ buông tay để cô đứng vững hơn, sau đó, anh đánh mặt bỏ đi trong tức tối. Cố Minh Châu đưa mắt dõi theo bóng dáng cái kính của anh, người thấy lằng lằng.

Khi mở cửa bước vào phòng, thứ không khí nóng hầm hập quật vào mặt. Đèn trần đã tắt ngúm, trong phòng chỉ bật mấy ngọn đèn nhỏ, màu sắc chớp nháy, một cô nàng bán nude đứng nhảy múa uốn éo trên bàn ăn, chân đạp lên đồng khay đĩa làm nước văng tung tóe, trong khi bọn ở dưới gào rống lên một tràng những lời khen tục tĩu.

Cố Minh Châu luồn lách qua đám người cốt đi tìm Cao Hạnh, cô ấy đang cố đẩy gã đại gia béo núc ních khỏi sofa rồi loạng choạng lao ra ngoài. Minh Châu giữ cô ấy lại, thì thầm hỏi mấy câu, bị lão sàm sỡ hả.

“Loại rượu ấy có vấn đề, nốc vào người váng vất lắm. Hợp đồng lấy được rồi, bọn mình mau rút thôi!” Chiếc áo sơ mi của Cao Hạnh đã bị mở phanh hai nút gần cổ, hơi thở dồn dập, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng một cách khác thường.

Làm ăn với cái ngữ chợ búa ấy thì nhiều khi khó tránh khỏi những lúc thế này. Cố Minh Châu cúi tiết đến nỗi

bên hai thái dương giật lên bần bật nhưng cũng đành nín nhịn, cô vội vã dìu Cao Hạnh ra về.

Chưa lần mò ra đến cửa, đã nghe sau lưng tiếng gã đại gia văng ngay một câu chửi đầy tục tĩu, mấy thằng vệ sĩ lập tức vây họ vào giữa, chặn lối không cho đi.

“Sếp Trương ơi, người của em say khướt rồi sợ làm ông cụt hứng, ông xem thế này có được không, ông cứ ăn uống tự nhiên đi, em đưa cô ấy về rồi lại tới?” Cố Minh Châu cười nói ngọt xớt, đoạn kéo sát thân hình mềm nhũn của Cao Hạnh nép vào người mình.

Lão đại gia bỉ lậu kia cười hô hố rồi xộc đến kéo Cao Hạnh lại, bàn tay của lão sờ soạng lên bộ ngực mềm mại lúc ẩn lúc hiện của cô, lão gào lên đầy khí khái với Cố Minh Châu rằng: “Khỏi cần cô nữa! Em này tôi thích, để nó ở đây với tôi, cô về đi!”

Nói rồi lão kéo giật Cao Hạnh lại, còn Cố Minh Châu bị đẩy sang một bên mất đà loạng choạng, cô cuống lên đuổi theo, dùng đủ mọi lời lẽ hồng khuyên can lão. Ngặt nỗi, trước đó, Cao Hạnh đã ngon ngọt hơi quá đà khiến lão như bị bỏ bùa, có bỏ thêm mấy nghìn vạn đầu tư nữa thì lão cũng quyết không tha cho Hạnh Hạnh.

Thuốc ngấm dần làm cơ thể Cao Hạnh rơi vào trạng thái mê mẩn, có lẽ cũng chẳng còn nhận ra ai với ai nữa, đôi mắt quầng rử mờ màng chưa tắt nét cười nũng nịu, cô ôm ghì lão đại gia béo núc ních toàn mỡ ấy gọi “Cưng ơ,” làm gã vui như gì, đoạn ngã vật xuống sofa,

ôm cái bụng phê rồi phá lên cười giòn tan.

Cố Minh Châu xồng xộc lao đến kéo phắt Cao Hạnh đứng dậy, cô nghiêng rặng nghiêng lợi hỏi thẳng mặt lão, có phải lão đã bỏ thuốc vào rượu không. Gã vênh váo rung đùi, nhả thứ tiếng quảng đông: “Chút chút thôi...”

“Chút cái đầu con mẹ nhà mày ấy!” Cố Minh Châu cúi tiết, tay với ngay đĩa hoa quả chỗ bàn trà gần ghế sofa, rồi nhằm chính giữa cái trán dô của lão mà phang cho một cú trời giáng. Chiếc đĩa bằng thủy tinh vỡ toác thành mấy mảnh, gã béo cuống cuống ôm vết thương đang ứa máu, rên la oai oái. Cố Minh Châu trầy trật lỏi xềnh xệch Cao Hạnh lúc bấy giờ đã nửa mê nửa tỉnh, chân nam đá chân chiêu chạy ra ngoài.

Qua được cánh cửa phòng là Cố Minh Châu yên tâm hơn hẳn. Cô tính cả rồi, một khi xảy ra náo loạn, ắt bảo vệ của khách sạn sẽ lên can ngăn, không thì cũng có phòng của Dung Lỗi ở gần đây.

Nhưng việc xảy ra sau đó lại khiến Cố Minh Châu phải thất kinh: nghe tiếng ré như lợn cắt tiết của lão béo phòng giữa, hai phòng bên liền mở tung cửa, chồm ra mười mấy thằng cao to bặm trợn, sát khí đằng đằng.

Bỏ xừ rồi! Trong lòng Cố Minh Châu đang rối tinh rối mù. Chắc lúc khai tiệc, lão béo thấy phòng không đủ chỗ chứa nên thuê thêm hai gian bên cạnh cho bọn đàn em ăn chơi chè chén. Còn hai chị em cô đến muộn do tắc đường đâm ra không hề biết gã kéo theo lắm

người đến thế.

Lão đại gia quê kệch kia bùng khuôn mặt phì nộn rướm máu, lão đảo đuôi theo ra ngoài, lão rít lên trở thẳng vào Cố Minh Châu mà chửi bới om xòm, bọn vệ sĩ nghe theo lời huy động của lão thì đều nhắm nhắm hướng về phía Cố Minh Châu, trong khi cô lại điềm nhiên hét lớn: “Đứng yên đấy!”

Tư thế của cô trở nên đầy uy quyền, lũ người kia bị cô dẫn dắt nên cũng chần chừ đưa mắt nhìn nhau, chưa dám manh động.

Lão béo thấy thế liền nhảy lên chồm chồm, thế nhưng tự bên trong lão như muốn co vùi trước một Cố Minh Châu chưa ngoa đảo để. Gã không có gan xông ra động thủ mà chỉ dám đứng lì một chỗ, chửi ra rả. Thực tình, Cố Minh Châu chỉ cho lão xơi một đòn khiêm tốn, vết thương trên đầu đã ngừng chảy máu, do đó mà ma men trong lão cũng dịu đi phần nào. Lúc này then quá hóa giận, máu sôi đến tận đỉnh đầu, bấm bụng bảo phải giết bằng được hai con nhãi này.

Cố Minh Châu nghe bọn vệ sĩ rì rầm trao đổi với nhau bằng tiếng địa phương, cô đoán bụng chắc lão béo này bỏ tiền ra mướn người từ gã đầu gấu nào đó hòng ra oai, đôi mắt xinh đẹp của cô trợn lên, vẻ đe nạt lũ người đang rục rịch manh động kia: “Bọn mày là quân của ai? Ký Đông Kỷ Bắcộ” - cô ra oai hỏi.

Một thằng lỏi con lắc đầu rồi thành thực trả lời: “Không,

bọn này là đàn em của anh Mèo Mướp.”

“À... Châu Yên Hồi.” Cố Minh Châu ngạo mạn nói, chiếc cằm nhỏ xinh hếch lên cao vút.

Bọn vệ sĩ thấy bà chị xinh đẹp này có thể thản nhiên gọi thẳng toẹt tên mụ “đại ca của đại ca” nhà chúng như thế thì đều ra mặt e dè kiêng nể, nhất thời bối rối không biết xử trí thế nào cho phải.

Nửa thân hình đã tê dại, không tự chủ được của Hạnh Hạnh cứ tuột dần xuống làm Cố Minh Châu càng trầy trật hơn, đành phải bấu nghiến lên eo Hạnh Hạnh, cái đau làm cô ấy bưng tỉnh, lão đảo đứng thẳng người hơn một chút rồi ngơ ngác đảo mắt nhìn quanh.

“Mấy đứa về nói lại với Mèo Mướp rằng chị Cố Minh Châu lấn địa bàn của nó, đánh bạn nó.” Cố Minh Châu nói với thằng lỏi con ban nãy, “Sau này có gì thì bảo đại ca của nó là Châu Yên Hồi vác xác đến tìm chị rồi nói.”

Cô ung dung nói rồi thản nhiên kéo Hạnh Hạnh đã vật vờ chẳng còn biết trời ơi đất hỡi gì - hiên ngang rẽ lối đám đông, dong thẳng về phía phòng Dung Lỗi ở đầu hành lang phía bên kia.

Gặp bảo vệ của khách sạn, Cố Minh Châu liền thì thào bảo với bọn họ rằng, đám lưu manh kia nãy giờ uống quá chén nên vừa mới đánh vỡ đầu ông trùm do văn phòng đầu tư của thành phố mời đến, giờ đang thương lượng chi đó, hình như còn găm cả dao bầu

theo nữa.

Nghe cô nói vậy, các nhân viên bảo vệ ngay lập tức khẩn trương thông báo qua bộ đàm, chẳng mấy chốc họ đã đổ dồn về đây.

Quả đúng không ngoài dự tính của Cố Minh Châu, khi cô chưa kịp tiến về phía phòng của Dung Lỗi thì đám người kia đã sực tỉnh, bọn vệ sĩ nháo nhác nhào đuổi theo, đòi bắt hai cô gái.

Cố Minh Châu lôi xềnh xệch Hạnh Hạnh, nặng nhọc tiến về phía trước, cuối cùng cũng dừng trước cửa phòng Dung Lỗi, cô dùng chân đá bung cánh cửa, đảo quanh thấy Dung Lỗi đang ngồi trước bàn tiệc, miệng mỉm cười nâng cốc, cô hét lên với anh “Mau lên!”, thế rồi không dám chần chừ hơn nữa, cô tất tả lao về phía đầu cầu thang.

Đằng sau, bọn lưu manh và đám bảo vệ đang lời qua tiếng lại ỏm tỏi, Cố Minh Châu vẫn luống cuống cho đến khi tiếng bước chân vững vàng từ sau lưng vang lên, trên tay bỗng nhẹ bẫng, lúc này cô mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

“Chuyện gì thế?” Dung Lỗi nhắc bổng Hạnh Hạnh vác trên vai như một bao cát, tay kia kéo Cố Minh Châu nép vào người mình.

“Bọn nó chuốc thuốc Cao Hạnh, em vừa đập cho nó một trận.” Cố Minh Châu theo sát anh.

Hàng lông mày của Dung Lỗi chau lại, anh chẳng nói chẳng rằng kéo cô xuống lầu.

Dường như những lúc ở bên anh, Cố Minh Châu luôn cảm thấy từ nụ cười cho đến sự giận dữ của anh, dù chỉ là nhỏ nhặt nhưng cũng được kéo dài ra thành những thước phim quay chậm, mọi trạng thái cảm xúc đều được phóng to rõ nét, còn cô thì hoan hỷ đắm chìm trong đó, chậm rãi cảm nhận Đá yêu vì cô mà lúc vui lúc buồn. Cô rảo bước theo anh, tiện thể gọi điện thoại cho Trình Quang đang ở dưới lầu, nhắc cậu dắt theo Duệ Duệ, lái xe ra cổng sau khách sạn để chi viện.

Trình Quang bận bộ đồ đen từ đầu đến chân, bên ngoài khoác chiếc áo gió màu sữa, dáng người oai vệ, nếu không phải do kiểu tóc nhím xù lông trên đầu thì thoát trông cũng ra dáng trâm anh thế phiệt ra phết. Cậu chàng uể oải dựa vào cửa xe, từ xa trông thấy Cố Minh Châu liền xông xáo xắn tay áo: “Duệ Duệ đang trên xe, chị đưa nó về trước đi. Thăng Tam đang dẫn người đến đây rồi, để em đi gặp cái lũ điếc không sợ súng ấy!”

Cố Minh Châu nóng nảy đẩy phắt cậu sang một bên, mở cửa xe cho Dung Lỗi và Hạnh Hạnh, “Bọn tay chân của thằng Mèo Mướp ở khu Nam đấy, cậu có dám gặp không?!”

“Chẳng dám!” Trình Quang trả lời thành thật rồi leo tọt lên ghế lái như một con mèo, vội vàng đi luôn ngay khi

xe vừa khởi động.

Lên xe một cái là Cố Minh Châu liền kiểm tra xem hợp đồng đã ký ỏn thỏa chưa, đồng thời tìm người giải quyết gã đại gia kia, “Tần Tổng à? Chị có chút việc làm phiền Châu Yên Hối, chú giúp chị đánh tiếng...”

Lúc này Duệ Duệ ngồi ở ghế lái phụ thoát đứng dậy, đoạn ngó nghiêng ra đằng sau, thấy thế cô liền đổi sang giọng từ tốn dịu nhẹ, ở đầu dây bên kia, Tần Tổng giật thót tim khi nghe thấy giọng điệu nhu mì khác thường của cô, gã rối rít thưa “Vâng vâng!”

Cơ thể Cao Hạnh đã hoàn toàn ngấm thuốc, khuôn mặt đỏ ửng vắn vẹo xấp lại gần Dung Lỗi toan hôn anh, Cố Minh Châu đang bận cúi đầu cúi mũi nên không kịp trở tay, lúc thấy thế liền giật nảy mình, cuống quýt kéo giật tóc cô nàng lại hông tách cô nàng ra.

“Sở Sở... Sở Sở ới... Sở Sở...” Cao Hạnh nhoài người ôm bả vai Cố Minh Châu đoạn ào khào gọi tên hồi nhỏ của cô, “Tớ khó chịu quá...”

Cố Minh Châu vỗ vào vai Hạnh Hạnh an ủi, “Biết rồi, tối tớ gọi bọn mỹ nam trong hậu cung của cậu đến an ủi cậu nhé!”

Cao Hạnh thút thít bảo, “Goi đứa nào? Cậu biết tớ thích đứa nào...”

Cô ấy nói trong cơn nức nở làm Cố Minh Châu cũng

não nề theo, “Được rồi... được rồi, ổn rồi...”

“Sở Sở, cậu là đồ dần dần!” Cao Hạnh khóc nức lên.

Dung Lỗi đột nhiên mở miệng hỏi có vẻ gấp: “Cô ấy gọi ai là Sở Sở thế?”

“À, là Minh Châu đấy! Tên hồi nhỏ của Minh Châu là Sở Sở mà.” Trình Quang nhanh nhẩu đáp, đoạn nở nụ cười xun xoe với Dung Lỗi qua gương chiếu hậu. Trình Quang vốn sùng bái Dung Lỗi hết mực. Từ khi còn là một cậu bé, Trình Quang đã lấy Dung Lỗi làm chuẩn mực để vươn lên.

“Sao thế? Em tên là Sở Sở thì lạ lắm à?” Cố Minh Châu tắt máy, ánh mắt cô lướt qua vẻ kinh ngạc của Dung Lỗi. Thuở hai đứa còn quấn quýt không rời, cô thực sự chưa từng kể anh nghe thân thế của mình. Một mặt, cô cảm thấy không nhất thiết phải nói những chuyện đã qua, mặt khác, gia đình danh giá của anh khiến lòng tự trọng mãnh liệt của cô nảy sinh tự ái. Vì lẽ đó, chưa một lần cô đề cập đến những chuyện ấu thơ trước năm bảy tuổi.

“Không.” Dung Lỗi tự trấn tĩnh mình bằng cách ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Cao Hạnh đã rơi vào trạng thái mê man, người vật và vật vờ, chốc chốc Dung Lỗi lại phải đẩy cơ thể đang chực ngã vào người mình ra.

Duệ Duệ nhoài người trên lưng ghế, ánh mắt nó hết nhìn Cố Minh Châu bạn nói chuyện điện thoại rồi lại

đảo sang nhìn Dung Lỗi, đoạn nhoẻn cười với anh.

Ánh đèn neon rực rỡ hai bên đường lướt qua vun vút, bây giờ ở Úc đang là tầm khuya phải không nhỉ? Khuôn mặt anh chìm trong vẻ rực rỡ của màn đêm, khóe môi đọng lại một nụ cười nhạt. Ngoài cửa xe là màu đen trải dài vô tận, bánh răng khổng lồ của số phận đang chuyển động ì ạch một cách kỳ lạ.

Với dáng vẻ cao lớn, Chung Tiềm đã đợi sẵn bên lề đường, thấy thấp thoáng đằng xa bóng dáng xe của Trình Quang lao tới, anh vội rảo chân chạy lại, tay cầm luôn chiếc áo khoác đang mặc trên người, chào hỏi qua loa với Cố Minh Châu xong, anh vội lấy áo bọc kỹ thân mình Cao Hạnh, mặt không giấu nổi sự xót xa, đoạn ôm cô vào lòng như một món bảo vật rồi bước đi thoăn thoắt.

Trình Quang quay đầu xe, cất giọng hỏi người ngồi sau: “Duệ Duệ buồn ngủ rồi, hay em đưa nó với chị về trước rồi đưa anh Dung về sau?”

Nghe cậu ta nói thế, Cố Minh Châu tỏ vẻ tình cờ ngược nhìn lên, ánh mắt cô bất chợt sắc lẹm như lưỡi dao phay lia từ trong gương chiếu hậu bắn trúng người Trình Quang làm cậu ta rùng mình, sau phen hú hồn, cậu chàng đành cố rặn ra mấy cái ngáp, “Nói thực với chị em còn buồn ngủ hơn cả Duệ Duệ đây này, hay chị Minh Châu đưa anh Dung về nhé!”

“Tùy cậu.” Cố Minh Châu cúi đầu, đáp bằng quơ. Cô

liếc nhìn Dung Lỗi như dò hỏi, còn anh vẫn đang nghiêm nghị nhìn ra ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt lạnh tanh không hề biểu lộ bất kì một cảm xúc nào.

Trình Quang xuống xe, ôm Duệ Duệ rồi chạy biến, Cố Minh Châu chuyển vị trí lên ghế lái. Dung Lỗi cũng lịch sự xuống xe rồi leo lên ghế phụ đằng trước. Kỹ thuật lái xe của Cố Minh Châu đã hơn hẳn ngày xưa, giờ thì nó mang một phong cách nữ hoàng y chang cô. Sau một cú rê bánh trượt ngang khi vào cua gấp đầy giật gân thì Dung Lỗi buộc phải đưa tay sờ mũi rồi lặng lẽ thắt đai an toàn của mình.

Chính vào lúc chỉ có hai người với nhau, Cố Minh Châu lại không hề lên tiếng gợi chuyện mà cô tỏ vẻ thản nhiên lái xe, lúc dừng đèn đỏ vẫn ung dung bật đầu đĩa trên xe.

“Đạo này em càng ngày càng biến dị rồi đấy.” Dung Lỗi không nén được phải thốt lên.

Cố Minh Châu mỉm cười đầy ngọt ngào trong lúc chọn bài, “Anh nói sở thích âm nhạc hay cách chọn đối tác làm ăn?”

“Em nói xem?!” Dung Lỗi có vẻ tức tối, anh từng gặp nhiều người phụ nữ trong nghề này nhưng chưa từng thấy một ai đi thương thảo làm ăn lại hăm hồ đến thế. Tối nay anh mời cơm toàn là những quan chức trọng yếu của dự án nọ, thế mà lúc cô đập cửa với vẻ mặt hoang mang, anh bỏ mặc luôn bọn người đó ở lại,

chẳng kịp nói lấy một lời xin lỗi đã luýnh quýnh đuổi theo cô.

“Em nói ấy à... em bảo nhé, đến giám đốc Dung mà em còn giải quyết được nữa là thằng béo cháy mỡ tiêu tiền như rác ấy?” Cô cười tinh nghịch, Dung Lỗi đang định đáp trả thì thật khéo lúc đèn đỏ chuyển sang xanh, Cố Minh Châu đạp mạnh chân ga làm anh suýt thì cán vào lưỡi.

“Vả lại, vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Châu Yên Hồi có gàn mấy cũng phải nể mặt Lương Phi Phàm chứ, trong khi đó, thần thông quảng đại như Lương Phi Phàm mà còn không thoát nổi năm ngón tay của cô em gái cù lần nhà em thì thôi. Thế nên, ở thành phố này, em là to nhất! Haha!”

“Vậy em còn nhận mấy phi vụ làm ăn xa xôi kia làm gì nữa? Sao không bảo thằng Lương Phi Phàm cướp về cho em ấy. Không làm được thì Lương Phi Phàm thừa sức đền.”

“Chưa đến lúc quan trọng thì em chưa vội làm phiền chú ấy. Về mặt này, em ý thức rất rõ ràng.” Cố Minh Châu khá là tự đắc, “Dĩ nhiên, nếu Lương Phi Phàm có chuyện muốn cầu cạnh em, cậu chàng vừa khóc lóc, vừa van nài, hai tay dâng tiền thù lao thì em cũng sẽ nể tình. Lúc đó mà từ chối thì bất kính quá.”

Dung Lỗi dờ khóc dờ cười bảo, “Cố Minh Châu này, em đúng thật là đã vớ bở lại còn khoe mẽ. Sao trước

mặt Lương Phi Phàm lại giả vờ e dè như thế? Không phải bọn đàn em bên đó toàn gọi em là bà hoàng lừa đảo sao?”

“Đấy là do cục vàng Dung Nham nhà anh đi bêu rếu em khắp nơi đấy chứ!” Cố Minh Châu tỏ vẻ tủi thân, “Có phải anh không biết đâu, thằng oắt ấy yêu thầm em mấy năm rồi, chuyển từ yêu sang hận âu cũng là chuyện thường tình ở đời thôi ấy mà.”

Dung Lỗi không tài nào nhịn được nữa, anh nắm chặt bàn tay để kìm nén nụ cười hiện lên trên khóe miệng.

“Huống hồ số lần Lương Phi Phàm van vỉ em cũng nhiều lắm rồi, còn em ấy à, em không giỏi trong việc từ chối thiện ý của người khác.” Cố Minh Châu chợt đánh nét mặt, nụ cười vụt tắt ngấm trên môi, lặng yên một lúc sau cô mới nói: “Dung Lỗi này, nói thật ra em rất ít khi chủ động nhờ vả Lương Phi Phàm. Tuy nhiên, đó không phải bởi thói kiêu ngạo của em, mà là em không muốn làm phiền đến Cố Yên.”

Tuy vậy, biểu cảm của Dung Lỗi đã nói lên rằng: anh vẫn tưởng cô đang nói đùa, dù Cố Minh Châu đang nói hết sức thật lòng.

Năm đó, cô đã lấy Cố Yên ra để đổi lấy mạng sống của Cố Bác Vân và Lương Phi Phàm đã làm được. Về sau, cậu ta cũng có lòng muốn giúp đỡ Vi Bác. Quãng thời gian giằng xé ấy, Cố Minh Châu cứ nghĩ ngợi mãi rồi lại dao động không biết bao nhiêu lần, tuy vậy, cô cũng

đành cần răng khước từ cậu ta.

Lỗi tại cô mà tình yêu của Cố Yên ngay từ lúc khởi đầu đã chẳng được đẹp đẽ và thuần khiết. Nếu năm dài tháng rộng về sau, có thể bớt lợi dụng Cố Yên đi chừng nào thì hay chừng ấy.

“Dung Lỗi, có nhiều chuyện ở đời đối với em mà nói, nó không hề có sự cân nhắc giữa nên và không nên, mà chỉ có đáng hay không mà thôi.” Chiếc xe từ từ dừng bánh khi cách cổng nhà họ Dung tầm một trăm mét, Cố Minh Châu nhỏ nhẹ nói, “Giống như anh đã từng nói đấy, em là đứa con gái không có lương tâm.”

Dung Lỗi cúi đầu gỡ đai an toàn, anh hỏi cô bằng giọng vô cùng bình tĩnh: “Em đùa anh bằng kiểu dở cười dở mếu ấy, em thấy hay ho không Cố Minh Châu?”

“VẬY anh nửa vờ lạnh lùng, nửa vờ như đã quên, hay ho lắm sao anh?” Cố Minh Châu không hề chịu thua, “Dung Lỗi ạ, sáu năm rồi mà sao anh vẫn nhỏ nhen với em như thế?”

Bị chạm trúng nọc khiến cả hai đồng thời rơi vào trầm lặng. Phía trước, màn đêm yên ả bao trùm lên khuôn viên rộng bằng tòa thành nhỏ của nhà họ Dung, nom như một con quái thú đang ẩn mình.

Từ lúc Dung Lỗi trở về, mối quan hệ của bọn họ lại rơi vào cái vòng lẩn quẩn, lúc thì khách sáo xa cách, lúc lại có sự gần gũi như ngầm ước hẹn. Tính anh bướng

bình, khó mà quên được vết thương từng hứng chịu. Mà con người cô lại hèn nhát, bởi khó mà quên được lý do vì sao cô khiến anh tổn thương.

Trước kia... trước kia họ đâu có thế này.

Hồi quen Dung Lỗi, Cố Minh Châu mới mười bảy tuổi, đạo đó, thế lực nhà họ Cố cao ngút trời, Cố Vi Bác là người thẳng thắn bộc trực, trọng nghĩa và nhiệt huyết, ở thành phố C, ông nổi tiếng là một người bố yêu thương hai cô con gái rệu hết mực. Cố Yên mồ côi mẹ từ năm mười sáu, sau đó mới được đón về nhà họ Cố. Tính cách cô bé khá trầm tĩnh, cả ngày chỉ quanh quẩn ở bên mỗi tình đầu là Phương Diệc Thành. Dù cũng có lúc vùng vằng giận dỗi nhưng phần nhiều vẫn là quen thói tiểu thư vốn được cưng chiều, về phần Cố Minh Châu, cô đến sống nhà họ Cố từ khi mới lên bảy, được bố chiều chuộng không thiếu thứ gì. Bà mẹ kế Nguyễn Vô Song cũng hết mực quan tâm đến cô, còn bọn thủ hạ của bố cô thì càng không dám không phục tùng cô tiểu thư đông đảo. Thế nên từ nhỏ đến lớn, có thể nói cô đã quen thói coi trời bằng vung hay nhìn đời bằng nửa con mắt.

Cũng bởi ham thích thiết kế thời trang, lại thêm bản tính ngang ngược sẵn có nên Cố Minh Châu lao đầu vào học vượt cấp, cô sẵn sàng gạt bỏ bất cứ thứ gì cản đường tiến lên của mình. Sau khi vượt qua cuộc sát hạch luân phiên của hơn nửa số giáo sư giảng dạy tại khoa mỹ thuật gộp cùng khoa thiết kế của đại học C, cô bừng bừng ý chí hăng hái tiến vào khoa mỹ thuật,

nơi hội tụ nhân tài của đại học C.

Năm đó, anh chàng sinh viên năm nhất đại học Dung Lỗi cũng có cùng một tình yêu mỹ thuật điên cuồng như Cố Minh Châu. Là cháu đích tôn của nhà họ Dung, anh phải chịu nhiều sức ép từ phía gia đình.

Lần đầu tiên họ gặp nhau là vào đợt thi cuối kỳ của học kỳ một năm nhất, Dung Lỗi vừa hoàn tất kỳ thi, anh và bạn tụ tập chơi bóng rổ ở sân bóng nhỏ cạnh bãi tập. Bấy giờ Cố Minh Châu đang vắt chân lên cổ chạy tắt qua bãi tập để đến phòng thi.

Khi cô đi ngang qua sân bóng cũng là lúc Dung Lỗi run tay ném quả bóng vào rổ, quả bóng lại lao vút qua thành rổ, đập thẳng vào đầu Cố Minh Châu. Lúc đó anh lại hất mái đầu ướt sũng mồ hôi, khom mình từ xa, đoạn gào toáng lên “Này! Xin lỗi nhé!”. Cô nở nụ cười duyên dáng thùy mị, đoạn gật đầu, mái tóc đen xõa trên nền áo trắng, nụ cười yếu điệu cùng bóng dáng thướt tha ngay tức khắc đã thu hút biết bao tiếng huýt sáo.

Ba hôm sau, thi xong, Dung Lỗi lái xe về nhà. Giữa đường, một chiếc xe thể thao màu đỏ chói lao vào xe anh, suýt thì gây chấn thương sọ não.

Anh ôm trán xuýt xoa một hồi rồi lồm cồm xuống xe kiểm tra. Năm đó, người cầm lái đâm vào xe anh chính là cô nàng rock and roll Lộ Hân Nam, mặt mũi lúc ấy còn đang mơ mơ màng màng. Trong khi Cố Minh Châu

đang ngồi ở ghế lái phụ lại nở một nụ cười tươi rói làm anh lóa cả mắt. “Úi, xin lỗi nhé!” Cô huỳnh hoang xuống xe, đứng chấp tay sau lưng, lia mắt liếc nhìn từ cái đuôi xe bị đâm rúm ró sang khuôn mặt của khổ chủ, chiếc cằm nhỏ xinh hất lên hết cỡ, ra chiều hả hê lắm.

Lần đầu tiên trong cuộc đời Dung Lỗi được biết thế nào là trời đất quay cuồng. Mãi sau này của sau này anh mới nghiệm ra, thực chất cái cảm xúc ấy được gọi là khoảnh khắc trái tim biết rung động.

Quãng thời gian sau đó, trai anh hùng sánh cùng gái thuyền quyên, nhưng cũng lắm oái oăm trái khoáy.

Sang học kỳ hai năm nhất, thời khóa biểu của Cố Minh Châu và Dung Lỗi xếp toàn môn chuyên ngành của đối phương. Rồi cũng đợt thi cuối kỳ, bản thảo phác họa trang phục dạ hội mang tên “Biển ngọc” của Dung Lỗi dành được sự khen thưởng hết lời từ các giáo sư giảng dạy tại khoa của thiết kế thời trang. Còn phía Cố Minh Châu, thi môn bắt buộc của khoa Kiến trúc lại lẹt đẹt ở mức bốn mươi hai điểm.

Ngày khai giảng năm thứ hai, Dung Lỗi dắt tay Cố Minh Châu bước vào ký túc xá nam. Cô sắp xếp đồ đạc, trải giường, phơi chăn cho Dung Lỗi bằng một vẻ mặt như đâm lê chém mướp. Cũng chính cái đêm đó, cái đêm mà vầng trăng tỏa sáng khơi nguồn lãng mạn, trước sự chứng kiến của rất nhiều người có mặt tại sân ký túc xá nữ, họ đã thấy Dung Lỗi ôm chầm Cố Minh Châu xinh đẹp vào lòng ra sao, một nụ cười dịu dàng chầm

chạm lan tỏa khắp khuôn mặt.

Đêm đó, cả đại học C thao thức trắng đêm, phủ kín sân trường là ngàn vạn mảnh trái tim vụn vỡ của biết bao chàng trai cô gái.

Thời gian trùng lấp, chồng chất lên nhau, cơn ngán ngor vút qua rồi mà đường nét anh tuấn mạnh mẽ gần ngay gang tấc của Dung Lỗi vẫn như ngày nào.

“Xuống xe rồi về nghỉ sớm đi.” Cố Minh Châu rap người trên vô lăng ô tô, nghiêng mặt nhìn anh, khẽ hấp háy hai hàng mi dài trong sắc đêm mờ màng, lâu nay cô đã tự thừa nhận rằng trái tim sắt đá của mình đã hơi mềm đi phần nào vào những lúc thế này. “Mai còn phải đi làm sớm.”

Thoạt đầu, sắc mặt Dung Lỗi vẫn còn thoáng vẻ lạnh lùng không chịu thua, nhưng khi chạm đến ánh mắt dịu dàng của cô, biểu cảm trên mặt anh cũng dần dịu đi. Cố Minh Châu nhoẻn cười, vươn tay lắc lắc tay áo anh như thể bọn họ vẫn đang sống những ngày tháng đẹp đẽ của nhiều năm về trước.

“Này anh đừng có mà hục hặc nữa, chuyện đã qua rồi thì cho nó qua đi. Anh không nợ hận em, mà cũng chẳng muốn yêu em nữa thì chúng ta hãy cứ làm bạn đi vậy.” Cố Minh Châu thở thễ nói, “Dầu gì đi nữa chúng mình quen nhau đã lâu, cũng từng tâm đầu ý hợp, giờ lại là đối tác làm ăn, hai đứa cũng nên làm lành, anh thấy phải không?”

Giây phút trầm ngâm kéo dài. Anh không cất lời, cô không lên tiếng. Còn màn đêm vẫn cứ dìu dặt.

“Được.” Cuối cùng Dung Lỗi trút một tiếng thở dài khe khẽ, dường như phải hạ quyết tâm lắm mới nói ra được. Anh ngưng trong chốc lát, rồi quay sang tháo đai an toàn hộ cô, tỏ ý muốn đổi sang ghế lái, “Giờ muộn lắm rồi, để anh đưa em về, còn xe thì để mai anh dặn người đưa đến chỗ Trình Quang.”

“Vâng.” Thật hiếm khi Cố Minh Châu tỏ ra ngoan ngoãn nghe lời.

Kể từ đó, thái độ của Dung Lỗi cũng trở nên dễ chịu hơn. Sắp đến đợt gọi thầu của chính quyền, tiến độ dự án dần được đẩy mạnh, bên cạnh việc hai người bọn họ cùng kề vai sát cánh, thì mối quan hệ cũng hòa hợp, quả thật giống như những người bạn quen biết lâu năm.

Giới truyền thông của thành phố C dạo gần đây không hiểu vì sao lại kiên trì đeo bám lấy cậu con trai cả của nhà họ Dung. Chuyện cũ năm xưa bị đào xới, thậm chí những mối quan hệ phức tạp giữa nhà họ Dung, nhà họ Cố, nhà họ Phương còn được mô tả bằng sơ đồ bảng biểu, hằng ngày tin tức vẫn xuất hiện dồn dập trên mặt báo.

Từ trước đến nay Dung Lỗi không bao giờ bận tâm đến những chuyện như thế này. Còn về phía Cố Minh Châu,

mỗi lần ra ra vào vào Hữu Dung, cô luôn thận trọng hết sức, thế mà vẫn bị chụp trộm mấy lần, rồi đăng rải rác thành nhiều bài khác nhau.

Trái ngược với sự im lặng của Cố Minh Châu và Dung Lỗi, Phương Phi Trì lại còn lên mặt báo sẵn giọng trả lời: Dung Lỗi, thằng ôn con nhà cậu cứ đợi đấy!

Vài ngày ngắn ngủi sau đó, Hoàn Nghiệp tuyên bố hợp tác, đồng thời công khai rót vốn vào một công ty bất động sản có quy mô lớn ở thành phố C, việc họ chấp nhận lợi nhuận bằng không đã tác động mạnh tới hạng mục đấu thầu đất của chính quyền.

Đến nước này thì mấy kẻ đang ngấp nghé dự án kia cũng nhớn nháo rút quân khỏi mặt trận theo chân Lương Thị, giờ chỉ đợi xem cảnh hổ báo tranh giành cấu xé lẫn nhau.

Hiển nhiên Dung Nham đang cười thâm trong bụng. Bình thường nửa tháng trời chẳng gặp nổi bóng dáng cậu ở nhà thì dạo gần đây cứ vài ngày cậu chàng lại ngoan ngoãn mò về nhà ăn cơm tối.

Từ xưa đến giờ, ông cụ nhà họ Dung luôn đứng ở vị trung lập trong cuộc đối đầu giữa hai đứa cháu xuất sắc nhất của mình, trong quan niệm của ông thì biết vận dụng “cá lớn nuốt cá bé” một cách thích hợp là con đường tắt để đạt được sự chín chắn và thành công của đàn ông.

Lẽ vậy nên sau bữa tối ngày hôm ấy, thấy Dung Nham tí tởn lật giở tờ báo đăng bức ảnh Dung Lỗi và Cố Minh Châu đi ăn trưa cùng nhau, ông cụ Dung đã tỏ thái độ rất rõ ràng rằng: “Hang trống mới có gió lửa, không có lửa, sao có khói - cháu làm kinh doanh chứ đâu phải ngôi sao giải trí, không làm chuyện gì khuất tất thì cũng chẳng đến nỗi bị báo chí đặt điều xuyên tạc. Dung Lỗi à, từ ngày cháu về, thành tựu mang lại Hữu Dung đã đạt được ít nhiều. Nhưng về tính cách sao vẫn chẳng có tiến bộ gì cả?”

Dung Lỗi đang ăn hoa quả liền ném cho thằng em ấu trĩ của mình một cái liếc xéo đầy khinh bỉ, đồng thời cũng lễ phép trả lời ông nội: “Thưa ông, cháu và Cố Minh Châu chỉ bàn chuyện làm ăn, chứ không hề đề cập những thứ ngoài lề. Máy bài báo ấy chẳng qua chỉ khơi gợi được sự tò mò của tầng lớp độc giả thấp kém mà thôi, ông nội hà tất phải tin ạ.”

Ông cụ Dung vẫn chưa lên tiếng thì Dung Nham ngồi đầu kia đã ném phắt tờ báo xuống, nhảy dựng dậy tỏ vẻ khiêu khích: “Anh nói ai đấy hả?”

“Ai thấp kém thì nói người ấy.”

“Dạo này ngựa tay ngựa chân hả?”

“Hay để anh thử cho chú xem nhé?”

Được hai thằng cháu cao ráo khôi ngô, phải cái một thằng thì vênh váo, một thằng thì xấc xược, chúng

đứng cách nhau một khoảng nhưng lời qua tiếng lại ấu trĩ quá đỗi, ông cụ nghe mà chau mày không thôi, mẹ Dung Lỗi đành đặt khăn lau trên tay xuống rồi lên tiếng can ngăn: “Hai đứa mày phải gió à? Tuổi hai đứa mày cộng lại cũng phải ngót nghét năm mươi cả rồi mà cứ như bọn con nít vắt mũi chưa sạch. Hục hặc từ bé đến lớn, sắp lấy vợ đến nơi rồi, còn ra thể thống gì nữa!”

Mẹ Dung Nham và dì Vi đang bận tay thu dọn bát đĩa cũng không nín được cười nắc nẻ.

Tình cảm và ân oán giữa hai em nhà họ có hơi tế nhị một tí. Dung Lỗi có tính thận trọng, ngoại trừ việc hóa rồ vì Cố Minh Châu ra, thì cuộc sống được lên lịch khá là ổn thỏa, đâu vào đó. Trong khi Dung Nham lại không chấp nhận nổi cái kiểu ngấm ngấm đáng ghét của ông anh, còn bản thân Dung Lỗi từ xưa đến nay vẫn luôn khinh thường cậu em họ lắc ca lắc cắc này. Hai anh em chỉ nhỉnh hơn nhau một tuổi mà từ bé đã ganh đua đấu đá lẫn nhau.

Suốt quá trình dậy thì dài đằng đẵng đã biến đổi hai thằng nhóc thành hai người đàn ông chín chắn, có một thứ tình cảm được gọi là “những người giống nhau thường đồng cảm với nhau” cũng lớn lên theo từng ngày.

Sau này khi cuộc sống của Dung Lỗi bước sang những trang sáng chói nhất thì một ngày nọ đột nhiên Dung Nham vô tình phát hiện ra, dạo gần đây lão anh họ lại “cho mình ăn quả bơ” mới đau chứ. Từ chuyện học

hành, cua gái, đánh nhau đến cưỡi ngựa... Dung Lỗi không còn ganh với cậu em nữa, bởi toàn bộ ánh mắt và tâm can Dung Lỗi giờ đã bị mê hoặc bởi một viên minh châu yêu kiều tuyệt mỹ.

Dung Nham thấy chơi vơi - ôi cái thân Độc Cô Cầu Bại.

Thế là cậu chàng đã làm một chuyện ngu xuẩn.

Cố Minh Châu ngày đó là một cô gái vô cùng kiều ngạo. Cô chẳng buồn đoái hoài xem thằng nhóc kia có gia cảnh thế nào, tình cảm ra sao. Thậm chí cô còn từ chối thẳng thừng lời tỏ tình của Dung Nham mà chẳng có lấy một giây chần chừ. Đâu chỉ vậy, lúc Dung Nham bám dai như đĩa muối thì Cố Minh Châu lại cư xử đến là hung hãn, làm trái tim còn non nớt yếu mềm của cậu bé Dung Nham lúc bấy giờ phải rướm máu.

Rồi chuyện đến tai Dung Lỗi, nửa muốn cảnh cáo, nửa là để khoe mẽ, thành thử anh và Dung Nham đã có một cuộc nói chuyện bằng tay chân long trời lở đất, sau vụ đó, hai người chẳng những sứt đầu mẻ trán mà còn bị phạt quỳ. Thế là thù cũ chồng thêm hận mới, Dung Lỗi càng tỏ ra khinh bỉ Dung Nham, còn Dung Nham lại càng thêm hận ông anh Dung Lỗi.

Lại bước sang một ngày mới.

Ngay từ sáng sớm, Cố Minh Châu và Dung Lỗi đã có cuộc họp bàn về kế hoạch kinh doanh mới của Hữu

Dung.

Kế hoạch kinh doanh xoay quanh giá trị thương mại hạng mục đấu thầu đất của chính quyền, vốn lưu động của công ty và quy hoạch của mảnh đất nói trên - tất cả đều được giới thiệu một cách tỉ mỉ và xác thực nhất.

Thoạt đầu, Dung Lỗi rất tự tin bản kế hoạch này sẽ được hội đồng quản trị thông qua, nhưng dưới tác động của những tin đồn thất thiệt thì tình hình hiện tại đã chuyển biến theo chiều hướng xấu đi. Bản thân Hồng Nghiệp là công ty đầu tư có hậu thuẫn vững vàng từ nước ngoài, không rõ vốn lưu động linh hoạt hơn Hữu Dung là bao nhiêu nhưng Phương Phi Trì đang ra sức đẩy giá đất lên cao. Cứ đà này, Dung Lỗi bắt buộc phải có một nguồn viện trợ từ bên ngoài đủ mạnh để hoàn thành dự án kia.

Nhưng tình hình trước mắt lại không hề có bất kì tin tức gì về khoản cho vay của chính phủ. Phía ngân hàng vừa sợ đắc tội với nhà họ Phương vừa không dám mạo phạm nhà họ Dung nên đa phần các bên đều chọn cho mình thế đứng trung lập.

Lẽ ra Lương Thị là một sự lựa chọn hoàn hảo nhưng bản thân vụ làm ăn này là do Cố Minh Châu gây sức ép với Lương Phi Phàm, cướp từ tay Dung Nham về, Dung Lỗi không muốn quay sang cầu xin sự hợp tác của Dung Nham.

Hơn chín giờ tối, từ phòng ông nội đi ra, anh gặp cậu chàng Dung Nham áo quần bảnh bao, trên tay tung tẩy chùm chìa khoá xe, chuẩn bị ra ngoài, “Người nhà với nhau, cần giúp thì anh cứ bảo một câu.” Khi hai bên đi lướt qua nhau, Dung Nham quăng lại một câu: “Tuy em không giỏi giang bằng anh cả thật, nhưng đầu tư có mấy trăm triệu thì có là gì.” Đã nhiều năm nay, chưa bao giờ Dung Nham được phen tự đắc xốc nổi kiểu này.

Dung Lỗi bật cười, “Cố Minh Châu giật phi vụ này từ tay chú, chú đừng có mà trút hạm hực lên anh. Nếu Lương Thị không tiếp chú nữa thì Hữu Dung vẫn luôn hoan nghênh chú đấy.”

“Lo cái thân anh ấy!” Dung Nham lạnh lùng bóp chát, “Ông cụ nhà Phương Phi Trì vẫn đang tại chức, Phương Diệc Thành lại đang làm mưa làm gió ở phía Nam, chắc tầm năm sau là gã về. Nếu anh không vác cái mặt thớt ấy đi nài nỉ ông nội ra tay thì đừng có mơ khoản vay của chính phủ sẽ được phê duyệt. Chưa hết, đừng có suốt ngày lải nhải Cố Minh Châu này, Cố Minh Châu nợ nữa, em ngấy mụ ấy đến tận cổ rồi! Người đâu mà lòng dạ thâm độc, anh không muốn tái diễn biến cố của sáu năm trước thì tốt nhất là cứ tránh xa mụ ta ra!”

“Thưa giám đốc Dung?”

“À!” Dung Lỗi sực tỉnh, ngồi trước mặt anh là Cố Minh Châu đang cau mày, anh bối rối nói, “Xin lỗi, hôm qua

anh thiếu ngủ. À, chúng ta vừa nói đến đâu rồi nhỉ?”

“Thu hút nguồn vốn ngoài. Em đã giúp anh liên hệ vài nơi rồi nhưng nhìn tổng thể thì họ sẽ không chịu rót vốn đơn thuần, như thế có nghĩa Hữu Dung buộc phải chia sẻ một ít lợi nhuận về sau của dự án này.” Cố Minh Châu đưa anh xem tư liệu của vài công ty đầu tư nước ngoài, đó là một tập tài liệu dày cộp mà cô đã dùng bút xanh chú thích chi chít ở mỗi trang, hiển nhiên cô đã bỏ vào đó không ít công sức. Càng xem, trong lòng Dung Lỗi càng thấy áy náy, bởi lẽ vấn đề tiền vốn không thuộc phạm vi trách nhiệm của Vi Bác, hay nói cách khác thì cô chẳng việc gì phải bận tâm, song Cố Minh Châu vẫn hết sức giúp đỡ, còn anh thì lại đi nghe mấy lời nói bông quơ của Dung Nham để rồi nghi ngờ cô ấy và Phương Phi Trì hòa nhau gài bẫy mình.

“Những công ty em chọn chủ yếu có vốn nước ngoài. Với phương pháp này, dự án của chúng ta sẽ được đánh giá là có khả năng thu hút nguồn vốn đầu tư cho thành phố, không những khả năng trúng thầu cao mà chính quyền thành phố cũng sẽ dành phần ưu ái cho Hữu Dung nhiều hơn. Đương nhiên, đây hoàn toàn là ý kiến cá nhân em, chỉ mang tính tham khảo...” Cố Minh Châu nửa thật nửa đùa.

Vừa dứt lời, điện thoại cất trong túi xách, đặt trên đi văng bất ngờ đổ chuông, cô đành xin lỗi Dung Lỗi rồi qua đó nhận điện. Xoay lưng về phía anh, giọng cô cất lên đầy dịu dàng: “Gì thế Phi Trì?”

“Đang ở đâu thế cô em?” - vẫn là kiểu ăn nói ngả ngớn của Phương Phi Trì.

“Em và Dung Lỗi đang họp bàn.” Cố Minh Châu gật đầu tỏ vẻ áy náy với Dung Lỗi, nhưng chỉ nhận được nét mặt lạnh lùng thờ ơ của người ngồi phía sau, thậm chí ánh mắt cũng không buồn đáp lại cô.

“À, thế có tiện nói chuyện không?”

“Anh nói xem?” Nghe chất giọng thù mị của cô, Phương Phi Trì liền phá lên cười, “Haha! Cố Minh Châu là mụ phù thủy già vừa cong cớn vừa gớm ghê, cuỡi chổi tung hoành khắp trời,” anh ta tí tởn khiêu khích cô, dù gì đi nữa trước mặt người mình thích, cô cũng không tiện cãi trả.

Quả nhiên, Cố Minh Châu chỉ khúc kha khúc khích cười ngọt lịm.

“Phi Trì này, anh thật là!” Cách cô gọi tên anh ta trêu mếu khác hẳn thường ngày, giọng điệu còn có phần hờn dỗi.

Nói thật ra con người Phương Phi Trì cũng chẳng có khuyết điểm nào to tát, ngoại trừ cái bệnh háo sắc ở mức độ nhẹ, đang điểm ở cấp độ trung bình, cộng với tính cách có hơi thiếu muối một chút.

“Anh có chuyện muốn nói với em, tối nay anh đến đón em nhé?” Ở đầu bên kia, Phương Phi Trì nhận ra giọng

điều ngọt như mía lùi của cô thoáng sự đe nẹt, thế là anh ta đành phải lôi chuyện chính ra nói ngay tắp lự.

“Vâng ạ.”

“Vậy sáu giờ anh đợi em dưới tầng trệt của Hữu Dung nhé?”

“Được anh ạ.”

Ở bàn đằng kia, Dung Lỗi đang tập trung xem xét tài liệu, âm thanh rủ rủ của Cố Minh Châu làm anh thoáng chau mày. Cô chóng vánh kết thúc cuộc gọi rồi trở về chỗ ngồi, “Xin lỗi anh.”

“Không sao.” Dung Lỗi đáp ráo hoảnh, nhưng tập văn kiện đặt xuống bàn nghe nặng chịch như bị ném. Cố Minh Châu cố tình nhìn thật sâu vào mắt anh, làm anh khó chịu quay mặt đi, vẻ vùng vằng ấy thật đáng yêu quá đỗi.

Sự nhiệt tình trong công việc và tính đa mưu túc trí của Dung Lỗi rất khác người, còn Cố Minh Châu thì càng ngày càng giống với người sắt. Những lúc bận rộn, thời gian thường trôi qua rất nhanh, bữa trưa do thư ký đặt nhà hàng mang đến được hai người ăn quáng quàng cho xong rồi lại tiếp tục cắm đầu cắm cổ vào công việc.

Hàng chồng tài liệu chất thành đống trên mặt bàn làm việc rộng thênh thang, trong khi Dung Lỗi dựng khung

kế hoạch, liệt kê các điều mục rõ ràng thì Cố Minh Châu phụ trách số liệu, sửa sang lại để bắt mắt hơn. Hai người phân công rõ ràng, phối hợp ăn ý, tiến độ hoàn thành càng lúc càng nhanh.

Tất cả diễn ra trong không gian yên ắng của phòng làm việc. Tiếng gõ phím lách tách âm vang khác lạ, thỉnh thoảng có tiếng lật giấy sột soạt vang lên rất khẽ. Chốc chốc, người thư ký lại rón rén bước vào, rót thêm thứ chất lỏng màu nâu đậm đặc nghi ngút khói vào hai cốc cà phê trên bàn, gọt từng làn khói nhẹ vẩn vút bốc lên, tan dần vào không khí, hương thơm tinh khiết âm thầm lan tỏa giữa hai người.

Có thể do văn phòng tọa lạc trên tầng cao nên nắng đông hắt vào qua ô cửa sổ cũng dịu hơn, trong hơn. Nắng phủ lớp vàng óng á lên một góc bàn làm việc màu nâu.

Sống lưng Cố Minh Châu ưỡn thẳng, mười ngón tay búp măng trắng hồng mê mải lướt trên bàn phím laptop, từng tia nắng nhỏ li ti đậu trên nét mặt nhìn nghiêng chăm chú của cô. Mái tóc xoăn dài thướt tha được cố định sau gáy bằng chiếc kẹp to, chẳng rõ từ lúc nào đã rũ xuống một lọn tóc loăn xoăn, xoáy rồi cứ xoáy, xoáy vào tận trong sâu thẳm trái tim người ngồi đối diện.

“Minh Châu...”

Giọng nam trầm ấm loáng thoáng bên tai, Cố Minh

Châu nửa tỉnh nửa mê chắc mắt đây chỉ là mơ.

Nếu không phải mơ, anh sẽ chẳng đời nào dịu dàng như thế.

“Minh Châu... đồ ỉn con lười biếng... dậy đi nào, nghe giảng bài kia”, đó là quãng thời gian hai người đang chuẩn bị sang Pháp du học, cả hai vừa phải thi môn chuyên ngành lại vừa phải đăng ký lớp học tiếng Pháp. Mỗi lúc lên lớp là mí mắt cô lại nặng trĩu, anh với tay khẽ ấn cô, tay kia chống cằm, khóe miệng khẽ nhếch thành nụ cười uể oải nhìn cô, “Về nhà anh không giúp em bỏ túc đâu đấy.”

Lúc đó hình như vào quãng mùa đông thì phải, bao giờ hai người cũng ngồi ở chỗ ưa thích bên cửa sổ, nắng ấm dịu dịu tràn qua lớp cửa kính to mà sạch bóng, cô ngủ suốt nửa tiết học đến nỗi hai gò má ửng đỏ. Nghe tiếng cười hiền hòa của anh, cô mới ngược lên, cái kính liếc xéo cái gã ngồi cạnh mình.

Tối qua chẳng biết ai giở trò hết lần này đến lần khác, kệ cô có nài nỉ thế nào anh cũng không chịu tha, hại cô bị thiếu ngủ thành thử hôm sau cứ vật và vật vờ.

“Ỉn yêu này, em mà lười nữa là anh hôn em luôn đấy!” Dung Lỗi nằm mọp xuống cánh tay đang gối đầu của cô, hai khuôn mặt áp sát vào nhau, một khoảng rất gần đủ để hơi thở giữa hai người quất quýt nhau như chất mật ngọt trong bầu không khí.

Giảng dạy môn tiếng Pháp là một ông thầy đậm người, có máu lãng mạn, chiếc mũi to của thầy đó lựng, ông cười chất phác rồi dùng thứ tiếng Pháp đẹp đẽ mà cao vút để trêu đùa tình nhân nhỏ đang tình nồng ý đượm bên dưới rằng: “Này mấy cưng, tôi rất sẵn lòng dành cho hai em mười lăm phút thân mật ở ngay trên lớp!”

Cả lớp cười ồ lên, đoạn ngoái đầu lại xem. Đạo đó, Cố Minh Châu vẫn còn non nớt nên da mặt hăng mỏng lắm, cô cúi đầu tùm tùm ra vẻ không thèm chấp. Còn cậu chàng Dung Lỗi thuở ấy lại ngông nghênh ôm choàng bạn gái, nở một nụ cười rạng ngời như ánh nắng mặt trời.

Hồi đó đã bao giờ anh cau có mặt mày đâu, thậm chí những lúc cô nổi nóng mà anh vẫn cười toe toét, nếu tình hình căng thẳng hơn, anh sẽ kéo cô vào lòng rồi dán chặt môi mình lên môi cô một cách khao khát, lúc buông tay thì mấy lời cần nhả đều tắt lịm, chỉ còn lại vẻ ngoan ngoãn dụi vào lồng ngực anh như một con mèo nhỏ của cô.

“Thưa giám đốc Dung, bữa tiệc của nhà họ Điền sắp bắt đầu rồi ạ, giám đốc Cố...”

“Không sao, để tôi gọi cô ấy. Cô gọi điện về nhà bảo người mang quần áo đến đây cho tôi.”

Nghe có tiếng nói chuyện, Cố Minh Châu uể oải tỉnh giấc dù trong lòng chả muốn chút nào. Thấy Dung Lỗi đang đứng bên cạnh, cô quay cánh tay mỗi nhừ, xoa

trán hỏi anh bằng giọng ngái ngủ: “Mấy giờ rồi?”

“Bảy giờ hơn rồi.” Dung Lỗi lấy lại chiếc áo khoác vừa mới đắp lên người cô.

“Ờ.” Cố Minh Châu dụi mắt, mặt lờ đờ như đứa trẻ con còn trong cơn ngái ngủ. Dung Lỗi cũng cất giọng ngằn ngừ, khẽ hỏi: “Tối nay em có bận không?”

“Sao, anh không có bạn gái đi cùng à?” Cố Minh Châu tỉnh táo đứng dậy, miệng hỏi vậy còn tay vẫn bận bịu thu dọn đồ trên bàn.

Dung Lỗi lặng thinh.

“Tối nay em có hẹn rồi. Vả lại, anh cũng nên tạo cơ hội cho phía báo chí chụp vài pô anh sánh đôi bên những cô nàng xinh xắn, chuyển hướng chú ý.”

... Cố Minh Châu thu dọn đồ đạc trên bàn, sau giấc ngủ ngắn, gương mặt cô có vẻ tươi tỉnh hơn, “Đúng rồi, em cứ quên hỏi anh, chuyện gần đây... liệu có gây phiền phức nhiều cho anh không?”

Dung Lỗi như không hiểu câu dò hỏi của cô, chỉ cười cười rồi nhún vai: “Không. Em không rảnh thì thôi, con gái nhỏ của nhà họ Điền đang đợi bên đó - ông nội anh rất vừa mắt cô bé ấy. Vì anh nghe nói em có ý hợp tác để mở rộng Vi Bác, mà thế lực của nhà họ Điền thì em cũng biết rồi, tối nay sẽ có rất nhiều giám đốc của các công ty xây dựng có mặt ở đó.”

Cố Minh Châu hơi nhướn mày: “Có phải Dung Nham đã nói với anh những chuyện linh tinh gì không đấy?” Chuyện cô muốn hợp tác đầu tư mở rộng Vi Bác chẳng có mấy người biết.

“Hử?” Dung Lỗi ngẩn người.

Cố Minh Châu đang định giải thích thì thư ký của Dung Lỗi đã gõ cửa vào, mang đến quần áo cho anh. Cố Minh Châu tự nhiên nhận lấy, bên kia Dung Lỗi cũng rất tự nhiên cởi áo khoác ngoài đặt lên tay cô, thay cái áo mới.

Cố Minh Châu vẫn cười nhẹ, đầu ngón tay chà xát chiếc nút áo của chiếc áo vắt trên cánh tay cô, cô nửa đùa nửa thật nói với anh: “Tên Dung Nham đó chỉ thuần túy là quá thừa mứa tinh lực, vụ này bị em giành lấy nên nổi cáu thôi, ừm, em phải báo chị Yên nhà cậu ta cho cậu ta chút việc làm mới được.”

Dung Lỗi cười hờ hững.

Hai người cùng xuống lầu. Xe của Cố Minh Châu đậu ở tầng một của hầm, lúc Dung Lỗi ra khỏi thang máy ở tầng một, cô lại theo ra ngoài, hình như có ý muốn tiễn anh.

Đôi giày cao gót của cô gõ xuống nền nhà rất đều đặn, theo sau anh. Dung Lỗi mãi miết đi, khóe môi bất giác nhướn một nụ cười.

Ra khỏi cửa, đã có nhân viên lái chiếc xe Cayenne của Dung Lỗi đến, và không xa đó, chiếc xe màu đỏ tươi của Phương Phi Trì cũng đậu đường hoàng ở đấy, anh ta đang dựa vào xe, gửi một nụ hôn gió đến.

Có thứ gì xẹt qua tầm nhìn của anh, Cố Minh Châu hốt hải chạy lướt qua anh, chẳng thèm ngoái đầu mà chỉ quẳng lại có một câu “Mai họp ta lại gặp.”

Thật chóng vánh. Có người dõi theo bóng cô, cười khẩy đầy chua chát.

“Cực cưng của anh!” Phương Phi Trì nở nụ cười mê mẩn lòng người nhưng cũng đậm chất sở khanh. Thấy cách đó không xa, đám phóng viên đang lấp ló đằng sau, Cố Minh Châu bèn nhoẻn miệng cười dịu dàng, ngả vào lòng Phương Phi Trì rồi đặt nụ hôn lên hai bên má của anh ta. Ánh mắt cô thoáng liếc qua Dung Lỗi đang chờ người ở đằng xa. Kế tiếp đó là tiếng cửa xe đóng sập lại.

Chiếc Cayenne rồ ga lao vọt đi, đèn xi-nhan nhấp nháy liên tục, xe phóng với tốc độ cao khi gặp một khúc cua, bánh xe trượt dài trên mặt đường phát ra thứ âm thanh chói tai, sau một hồi bạt mạng thì chiếc xe cũng biến mất hút. Phương Phi Trì huýt sáo, mừng như thể mở cờ trong bụng, trước cái lừ mắt của Cố Minh Châu, anh ta mới thôi tí tởn, chiếc xe từ từ khởi động, bỏ lại đằng sau đám phóng viên đang cầm máy ảnh chụp lấy chụp để.

Cố Minh Châu ngồi ở ghế lái phụ, cô sáng giọng gần từng chữ: “Phương-Phi-Trì.”

Phương Phi Trì ngó đám kí giả vẫn đang mãi mê tác nghiệp qua gương chiếu hậu, đoạn ngoái đầu cười cợt, “Sao thế hả Minh Châu bé bỏng?”

“Anh bị điên à?!” Cố Minh Châu nghiêng răng bảo, “Đây với bọn nhà báo ấy làm cái quái gì thế hả? Để bây giờ ông cụ nhà anh ấy biết chuyện, sượng rồi nhé! Ông cụ lại đi gán ghép anh ấy với con gái nhà họ Điền! Anh còn tìm người đến chụp này chụp nọ! Chụp cái đầu anh ấy!”

“À... Minh Châu bé bỏng của anh đang ghen đây mà.”

Cố Minh Châu sầm mặt, gườm gườm nhìn anh ta, “Anh lên cơn ngứa đòn đó hả?”

“Dào ời, em đúng là sáng nắng chiều mưa...” Phương Phi Trì tủi thân ra mặt, “Chính em bảo anh nghĩ cách xua đuổi mấy gã tranh thầu với Đá yêu nhà em, làm anh đã phải hy sinh sắc đẹp, thân chinh ra trận, bây giờ em lại mắng anh...”

Câu chuyện tình yêu - thù hận đầy bí ẩn và phức tạp - một loạt các bài báo xoay quanh chủ đề này được ra lò gần đây dưới chỉ thị của nữ hoàng bệ hạ và cũng lấy người làm tâm điểm. Tất nhiên ta không thể không nhắc đến kỵ sĩ áo đen khôi ngô tuấn tú, kẻ dốc lòng

chung thủy, ôm mối tình si Phương Phi Trì đứng sau chuyện này. Hắn ra tay sắp đặt mọi thứ hòng dụ chàng hoàng tử dạt vòm sa vào bẫy, cho nữ hoàng thỏa sức hành hạ.

Nói cách khác là phải giày vò, khiêu khích, đánh vào lòng đổ kỵ đang cháy rần rần trong thâm tâm cậu cả nhà họ Dung, đồng thời kiếm cho Phương Phi Trì một lý do chính đáng hòng gạt bỏ tất cả những thứ ngáng đường để đảm bảo chắc chắn Dung Lỗi sẽ trúng thầu miếng đất kia. Nhân đây cũng làm một cuộc thăm dò phản ứng của tầng lớp bản nông, nhất là thái độ của nhà họ Dung, cùng lúc đó đứng lên tuyên bố chủ quyền, cốt để sau này nữ hoàng vươn bàn tay ma thuật của mình ra làm đệm đỡ.

“Em chỉ bảo anh tung hỏa mù để bọn họ biết đường mà rút lui thôi, chứ có bảo anh làm náo loạn cả lên như thế này đâu! Toàn bộ hội đồng ban quản trị của Hữu Dung bị anh dọa sợ co rúm người, bây giờ phải vẽ trò sẵn vốn đầu tư nước ngoài là tại anh cả đấy! Đồ điên!” Cố Minh Châu giáng thẳng một cú vào đầu Phương Phi Trì.

Cô học võ từ bé, tay chân lúc nào cũng dồi dào sức lực khiến Phương Phi Trì đuối người, “Thì cứ làm thế đi, cùng lắm thì lấy vốn của anh chứ gì! Anh phải cân nhắc kỹ lắm mới tung ra chiêu này, thứ nhất, đây là cách chóng vánh nhất để chặn đứng những kẻ đang tư tưởng mảnh đất kia. Hai là, nếu em đã muốn giành lại Dung Lỗi thì cứ để anh châm hộ em mỗi lửa, giờ nhà họ

Dung cũng biết cả rồi, vừa nãy em không thấy Dung Lỗi tức điên lên à... em nói xem, có phải một mũi tên trúng hai đích không?”

Cố Minh Châu cười khẩy, “Anh mà lại tốt bụng đến nỗi cho Dung Lỗi vay tiền ấy hả?”

“Ơ cái cô này, xin em nhớ kỹ hộ anh, nếu anh và Dung Lỗi không trở mặt với nhau vì chuyện gái gú thì trước kia cũng coi nhau là anh em đó chứ, thôi thì em là người nham hiểm thâm độc, không chuyện gì là không dám làm, nhưng cũng phải chân thành một tí, có lương tâm một tí chứ?”

Phương Phi Trì lại lĩnh thêm một cú ra đòn như trời giáng từ Cố Minh Châu làm anh ta ói ra máu, “Đừng đùa, đừng có mà đùa! Anh đang lái xe đấy. Anh bỏ tiền ra thật, chỉ cần đừng để cậu ta biết là được chứ gì. Sớm tổng tiền của nợ là em đi lấy chồng, thôi thì cũng coi như làm phước vậy.”

Lúc này vẻ mặt cô mới thoáng giãn ra: “Vậy anh cử ai ra đại diện đây? Tốt nhất đừng để Dung Lỗi biết đó là người của anh?”

Phương Phi Trì tăng tốc, cắt đuôi đám ký giả đằng sau: “Kỷ Hàng.”

Ý kiến của Phương Phi Trì và suy nghĩ của Cố Minh Châu hóa ra lại tư tưởng lớn gặp nhau. Dưới tay Phương Phi Trì có nhiều nhân viên nhưng chỉ có Kỷ

Hàng mới là người thích hợp để Dung Lỗi không thể điều tra ra căn nguyên gốc rễ. Kỷ Hàng là dân gốc thành phố C, gia nhập công ty của Phương Phi Trì từ khi còn học ở nước ngoài, bản thân hắn luôn khiêm tốn ít phô trương nên chẳng mấy ai biết hắn có quen biết Phương Phi Trì. Vả chăng, Kỷ Hàng vừa về nước chưa được bao lâu, khoảng thời gian này mới chỉ đứng ra làm đại diện bên đầu tư với Vi Bác một lần duy nhất, thân thế đơn thuần, lai lịch trong sạch.

“Anh dàn xếp vụ vốn liếng thì cẩn thận một tí, đừng để có sơ hở. Khả năng dự toán của Hữu Dung có hạn nên lúc đầu đừng đẩy giá quá cao. Còn nữa, trước khi Kỷ Hàng đến thì phải dặn dò nó một số điều cần thiết, công ty em có cả thầy năm, sáu cô, nó dây dưa với một em, lại thích một em khác, thế có láo lếu không cơ chứ.”

Chất giọng lạnh lạnh, liến thoắng tố khổ của cô làm Phương Phi Trì cười như nắc nẻ, “Em lo lắng thái quá đấy à? Thôi không nói những chuyện này nữa. Tuần sau anh đi công tác ở Mỹ, em muốn đi cùng anh không? Tối nọ, thằng nhóc gọi điện cho anh, hẹn nhau đi chặt cây thông Noel rồi đấy.” Anh nói rồi lại làm như vô tình liếc Cố Minh Châu, chỉ một thoáng mà vẻ dịu dàng đã hiện rõ trên gương mặt cô.

“Ờ, đã lại đến Giáng Sinh rồi.” Cố Minh Châu nở nụ cười ấm áp, tay miết một vòng lên ô cửa kính xe, lòng nhớ tới một khuôn mặt lém lỉnh nghịch ngợm đang chờ nơi viễn xứ, và thế là tất cả những mưu đồ đầu đá đều

trở nên xa vời, “Nhưng em phải đợi hội đồng quản trị Hữu Dung ra quyết định rồi mới đi được.” cô có chút đắn đo rồi bảo, “Hay anh cứ sang đó trước đi? Hôm 23 có lẽ vẫn kịp để em sang bên đó rồi chúng mình đón Giáng sinh luôn thể.”

“Được, anh đợi em.” Phương Phi Trì bình thản nói.

Giờ này khi màn đêm đã buông xuống, Dung Lỗi vẫn ngồi trên xe và lao đi trên một con đường nào đó. Về phần Cố Minh Châu, cô cứ ngỡ rằng mình sắp giữ được mọi thứ trong tay. Còn trong ánh mắt của Phương Phi Trì, ở một góc mà không ai có thể nhìn thấy, lại đang sẫm như màu mực.

Cô biết không Minh Châu? Đợi chờ là việc duy nhất khiến Phương Phi Trì có kiên nhẫn để làm.

Hiển nhiên, tối nay Phương Phi Trì đã có hẹn với một người đẹp khác, khi vở kịch hạ màn, phóng viên đã bị cắt đuôi, anh ta bèn đưa Cố Minh Châu về nhà.

Gia đình nhà họ Cố luôn bắt đầu bữa cơm vào lúc rất muộn. Bước qua cánh cửa, thấy Cố Bác Vân và Trình Quang đang ngồi lai rai, cơm canh còn nóng bốc khói trên bàn, bận tối tăm mặt mũi suốt một ngày trời, đương nhiên Cố Minh Châu thấy đói lắm rồi, vừa đặt người ngồi xuống, lấy bộ bát đĩa của Trình Quang là cô bắt đầu ăn luôn, Cố Bác Vân thấy con gái về thì vui lắm, ông sai người giúp việc rót ly rượu cho Minh Châu.

“Thằng cháu trai của bố đâu? Cố Vân Bác tí mắt hỏi. Cố Minh Châu vẫn quen mồm gọi Duệ Duệ là con trai thành thử ông cụ cũng thương thằng bé như cháu ruột mình.

“Lộ Hân Nam đưa về nhà chơi hai ngày rồi ạ, dạo này con và Cao Hạnh bạn quá, Trình Quang cũng không rảnh rang gì.” Cố Minh Châu đáp. Lộ Hân Nam và cô là bạn đồng tâm chỉ cốt từ bé đến giờ.

“Ờ,” Cố Bác Vân gật đầu vẻ thất vọng, “Bây giờ nhà này không có bàn tay chăm nom của phụ nữ, chứ bằng không bố cũng hộ mấy đứa một tay trông thằng bé.” Nói rồi ông lại nhớ đến người vợ đã khuất của mình, Nguyễn Vô Song.

Cố Minh Châu cầm đĩa gỗ lên miệng bát, cô kéo dài giọng vẻ phật ý, “Bố nói gì vậy... con không phải phụ nữ à?”

Trình Quang ngồi bên cạnh cũng phì cười thành tiếng, cậu chàng rướn người chạm ly với Cố Bác Vân, “Chú Cố, chú lại nói thật lòng mình khi say rồi.” Cố Bác Vân bật cười ha hả.

Tuy cách nói này có vẻ hơi vô lý nhưng quả thực Cố Bác Vân là người tốt bụng nhất trong tất cả những người mà Cố Minh Châu từng gặp.

Trên thế gian liệu có người đàn ông nào được như

ông? Người tình một đêm từ năm năm trước đem đến cho ông một đứa con gái, không những không vứt bỏ, ông còn dang tay đón nhận và đặt tên con bé là Minh Châu, thực lòng coi con bé như châu báu trong nhà.

Bởi thế mà mẹ cô đã nắm thóp được người đàn ông có nhiệt tâm song lại quá giản đơn này. Năm lần sáu lượt, bà mò đến tận nhà rồi khóc lóc, kể lể. Thành thử lần nào bà cũng được cho một xấp tiền. Cho đến khi cô không thể chịu đựng được nữa, phải nài nỉ người vợ cũng sống nặng tình như Cố Bác Vân là Nguyễn Vô Song - trực tiếp ra mặt can ngăn thì người mẹ mỹ miều, “yếu đuối” của cô mới chịu buông tha cho Cố Bác Vân.

Cố Minh Châu biết mười mười rằng, suốt nửa đời người Cố Bác Vân hết buôn bán vũ khí lại làm ăn theo kiểu xã hội đen, hại không biết bao nhiêu người, ông không phải là một con người lương thiện đúng nghĩa. Nhưng trong con mắt của Cố Minh Châu, ông luôn là một người bố hoàn mỹ biết chừng nào.

Dẫu vậy, từ xưa đến nay cô chưa từng thổ lộ điều này với bất kỳ một ai.

Cơm nước xong xuôi, Cố Minh Châu liếc mắt ra hiệu với Trình Quang rồi hai chị em nối gót nhau, người trước người sau lên tầng thượng.

Tửu lượng của Trình Quang có phần hơi khiêm tốn, mới dăm ba chén đã ngà ngà say, lúc lên cầu thang

chẳng may đạp hụt một bước, suýt nữa thì “đi” hàm răng cửa với tay vịn lan can bằng sắt. Ngoài trời gió bắc rít ào ào truyền tiếng kêu bi đát của cậu đi tít xa.

“Thằng ngố này cẩn thận vào!” Cố Minh Châu đã leo lên trước, nghe tiếng kêu la thất thanh của cậu em, cô bèn quay người kéo cổ áo nó, lôi phất lên. Tay chân anh chàng Trình Quang vô tích sự đã nhũn nhừ, cậu chàng ôm ghì eo cô suýt nữa thì đẩy cô ngã dúm dui.

“Chị bảo này, cậu không lớn nổi thành tài đúng là có nguyên nhân của nó đấy!” Cố Minh Châu bực mình đẩy phất cậu ta xuống, ngón tay cô cốc lấy cốc để lên trán thằng em, “Do khí chất đấy, hiểu chưa hả? Cậu nghĩ Châu Yên Hồi giỏi hơn cậu ở chỗ nào hả? Xét về mặt súng ống, võ nghệ thì nó chưa chắc đã thạo hơn cậu, nhưng nó mới đứng đó thôi mà cả người đã đờ đờ sát khí, khẳng khái đầy mình, người khác thấy thế hiển nhiên sẽ phải e dè nó, lâu dần nó trở thành đại ca, còn cậu vẫn chỉ là thằng Quang Trần Trụi.”

Đã quá quen với những bài giáo huấn của cô nên Trình Quang vẫn thản nhiên như không, cậu chàng ngồi bệt xuống đất, chân xếp bằng tròn, giật nắp lon bia vừa mới mang lên, “Bây giờ em vẫn còn sượng chán, trông lên thì chẳng bằng ai nhưng ngó xuống lại hơn ối thằng. Con người ta phải sống vì ngày hôm nay, chứ suốt ngày đấu đá với người đời, bao giờ mới có điểm dừng?” Cậu cúi đầu, nghe trong luận điệu có hơi hướm tự do phóng khoáng. Sân thượng trống hươ trống hoác đón gió rít thổi lồng lộng, Trình Quang ngồi

đó với vẻ mặt lãnh đạm như một chàng trai trẻ tuổi anh tuấn bước ra từ trang truyện tranh.

Nếu nói đến chuyện làm ăn hay những việc to tát trọng đại thì Trình Quang thừa sự khôn ngoan lẫn tính quyết đoán, hiềm nỗi con người đều có số cả, không phải ai cũng thích nếm trái đắng cay khổ sở chỉ để cuối cùng đứng trên bục cao nhìn xuống thứ quý báu nhất đã đánh mất trên chặng đường đã qua.

Cố Minh Châu và cậu ở bên nhau từ tấm bé, giữa hai người bọn họ hoàn toàn không có thứ tình cảm nam nữ nào khác, thấy Trình Quang ngồi đó, cô cũng ngồi xuống khoác vai cậu, tiện thể với tay giạt nắp lon bia. Khi cô nhoài người qua hông Trình Quang, mái tóc dài óng ả rủ xuống bám vào ngực áo len cậu.

“Tâm trạng đang rối bời hả? Chị lại có chuyện với Đá nhà chị à?” Trình Quang khẽ chỉnh lại thế ngồi, người hơi ngả ra sau đôi chút.

Cố Minh Châu cầm lon bia rồi ngồi lại ngay ngắn, nhấp nhấp từng ngụm một, mắt hướng về ngọn hải đăng đằng xa, bên khóe miệng vẫn thường trực nụ cười. Trong bóng tối, cô gỡ chiếc mặt nạ khôn ngoan ghé gớm xuống. Giờ đây chỉ còn nét dịu dàng rạng ngời trên khuôn mặt xinh đẹp đang được ngọn đèn neon phủ lên sắc màu rực rỡ.

Cô cười thật tươi rồi rủ rỉ kể lại từ đầu đến cuối những việc linh tinh đã làm cả ngày hôm nay với Dung Lỗi.

Trình Quang vẫn chăm chú lắng nghe như mọi lần, chốc chốc mới phụ họa vài câu.

“Chị làm thế chẳng phải là tạo khoảng cách giữa hai người à?” Khi nghe đến đoạn Phương Phi Trì tới đón cô, Trình Quang liền nhú mày, “Ngay từ đầu anh ấy đã nghĩ chị và Phương Phi Trì có gì với nhau, bây giờ hiểu lầm càng sâu sắc hơn, làm thế có lợi cho chị không?”

“Ừc...” Cố Minh Châu dốc ngum bia rồi thở ra một hơi thật dài, “Không biết, biết đâu cứ khiêu khích anh ấy lại hóa hay.” Cô rập người trên đầu gối mình, cười cợt với Trình Quang, gò má ửng hồng vì lạnh và men bia, “Anh ấy hiếu thắng và thích sĩ diện, nếu chị hấp tấp đến cầu xin anh ấy quay về như ngày xưa, nhất định anh ấy sẽ nhớ lại chuyện năm đó rồi cự tuyệt chị. Dù đúng là chị có lỗi với anh ấy... Lộ Lộ bảo chị đã vớ bở lại còn khéo khoe mẽ, giờ trò nanh nọc khích anh ấy theo đuổi chị. Thực ra đâu phải như vậy... Lục Lục, em hiểu chị chứ?”

Cô đứng dậy, mái tóc dài quện bay theo gió, đoạn quay phắt sang hỏi Trình Quang, cậu mỉm cười, khẽ gật đầu, khuôn mặt sáng láng khôi ngô khuất sau bóng lưng cô tỏ ra ôn hòa khác thường.

“Em hiểu chứ... cứ tầm ngấm tầm ngấm rồi cho một nhát chết luôn.”

Trình Quang vỗ tay vào khoảng trống bên cạnh, Cố Minh Châu lại ngồi xuống, cậu nheo mắt nhìn về phía hải đăng xa xôi, cất lời ẩn ý sâu sa: “Chị Minh Châu, để

em kể chị nghe câu chuyện về một con thỏ trắng nhỏ nhé.”

“Ngày xưa ngày xưa, có một con Thỏ Trắng sống trong một khu rừng tuyệt đẹp. Một hôm, Thỏ ta đang tung tăng trong rừng. Dọc đường, nó gặp một chú Hươu cao cổ đang hút cần sa, Thỏ bảo với Hươu rằng: “Hươu ơi là hươu, sao cậu lại tự hại đời mình như thế! Cậu xem khu rừng của chúng mình đẹp để biết chừng nào! Chúng ta hãy cùng nhau chạy nhảy trong khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp này đi nào!” Hươu cao cổ nhìn điệu cần sa rồi lại nhìn Thỏ trắng, cuối cùng, nó vất điệu cần sa đi và theo chân Thỏ chạy nhảy tung tăng trong khu rừng. Sau đó, bọn chúng gặp một con Voi đang chuẩn bị hít cocain, Thỏ trắng bé nhỏ lại bảo Voi rằng: “Voi ơi là Voi, sao cậu lại tự hại đời mình như thế! Cậu xem khu rừng của chúng mình đẹp để biết chừng nào! Chúng ta hãy cùng nhau chạy nhảy trong khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp này đi nào!” Voi nhìn đồng cocain rồi lại nhìn Thỏ, thế là nó vất cocain đi để theo chân Thỏ và Hươu chạy nhảy tung tăng trong khu rừng. Một lúc sau, cả lũ gặp một con Sư Tử đang chuẩn bị đập đá, Thỏ Trắng bảo Sư Tử: “Sư Tử à Sư Tử ơi, sao cậu lại tự hại đời mình như thế! Cậu xem khu rừng của chúng mình đẹp để biết chừng nào! Chúng ta hãy cùng nhau chạy nhảy trong khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp này đi nào!” Sư Tử nhìn đồng đá rồi lại nhìn Thỏ, thế là nó vất đá đi, lao đến đánh cho Thỏ một trận như tử. Voi và Hươu sợ run bần bật, chúng khóc lóc hỏi Sư Tử: “Sao mày lại đánh thỏ trắng? Con bé tốt bụng, lại quan tâm tới sức khỏe của

bọn tao, nó còn kêu gọi bọn tao gần gũi thiên nhiên nữa kia mà.” Sư Tử cáu tiết bảo: “Con Thỏ khốn nạn này mỗi lần nó cắn thuốc xong là lại kéo tao chạy như điên trong rừng”.

Trình Quang kể bằng giọng đều đều, Cố Minh Châu ngồi cạnh cậu em, tay nhón đậu phộng bỏ vào mồm, mãi nghe câu chuyện cho đến khi cậu chốt hạ câu cuối cùng cũng là lúc cô vừa làm ngậm bia. Mặt cô ngây thuôn thế rồi ho sặc sụa, vừa ho vừa đấm Trình Quang làm cậu chàng co đầu rụt cổ cười.

“Chị Minh Châu này, em lo anh Dung Lỗi sẽ như con sư tử kia.” tiếng cười đùa ngớt dần, Trình Quang báo, “Người ta chỉ thấy vẻ hoạt bát yêu đời của con thỏ sau khi cắn thuốc lắc, nhưng còn Dung Lỗi, anh ấy có thể gạt phắt những chuyện đã qua chỉ vì một câu rồi đẩy con người hiện nay của chị xuống địa ngục... Minh Châu à, chị cứ nhất định phải dùng thủ đoạn để giành lại trái tim anh ấy hay sao?”

Cố Minh Châu nhận ra lý lẽ trong câu nói nghiêm túc của cậu, cô im lặng cúi đầu.

“Còn Phương Phi Trì nữa chứ, chị tin em đi, anh ta đối với chị không đơn giản thế đâu. Trước đây chị từng nói hai người cùng thuộc một tuýp người, nhưng em lại có cảm giác, cũng giống như con voi kia, nó ngưỡng mộ sự hoạt bát của thỏ nhưng khi nó phát hiện ra, nhờ có thuốc lắc mà thỏ ta mới trở nên hoạt bát như thế, vậy thì chị thứ nghĩ xem, nó sẽ thế nào?” Rất ít khi trong

ánh mắt Trình Quang hiện rõ vẻ tinh đời giống như lúc này.

“Vậy còn cậu? Cậu là hươu cao cổ à?” Cố Minh Châu bỗng nhiên mím môi cười, hỏi cậu.

Trình Quang lắc đầu, vẻ già đời đã vụt tắt thay vào đó là nụ cười tinh quái: “Em là chuột túi.”

“Hả? Gì nữa?”

“Ờ, cũng trong khu rừng ấy, cũng chính con thỏ trắng cắn thuốc lắc ấy. Một hôm, có con chuột túi lái xe đi dạo trên đường, bỗng nhiên thấy đằng trước có con thỏ trắng lù lù giữa đường, cả cơ thể lẫn tai của nó cúi rạp xuống mặt đường như đang nghe ngóng gì đó. Chuột túi thấy lạ liền hỏi: “Thỏ trắng đang nghe gì đó?” Thỏ trắng bảo: “Nửa tiếng trước có một chiếc xe chở hàng rất to chạy qua đây.” Chuột túi kinh ngạc bảo: “Giỏi quá! Cậu nghe được cả chuyện nữa đó à!” Thỏ trắng nổi quạu: “Tiên sư nhà nó! Cổ và chân của tớ bị nó cán đứt rồi!”

Cố Minh Châu phá lên cười. Trong khi Trình Quang lại không cười nổi thành tiếng, cậu đưa tay xoa đầu cô: “Chính mắt em chứng kiến những năm qua chị đã dẫn vật khổ sở thế nào, em biết lúc đó chị đau đớn ra sao, vậy nên em cũng hiểu hiện tại chị kiên cường biết bao nhiêu, em không khuyên chị từ bỏ, vì em biết chị không thể sống thiếu anh ấy. Nhưng em chỉ sợ người ngoài thì sáng, người trong lại quáng. Dung Lỗi không như

chị, xưa nay vẫn vậy, nhiều lần anh ấy nổi giận với chị nhưng cũng đành kiềm chế, em nghĩ đó là bởi vì anh ấy yêu chị, còn nói thẳng ra thì là, anh ấy không muốn chấp chị. Còn về Phương Phi Trì, anh ta chẳng phải loại vừa, ít ra anh ta khôn hơn chị tưởng nhiều. Bản thân chị cũng rất lanh lợi, nói cách khác thì có nhiều chuyện chị luôn nhận ra ngay từ đầu. Còn nữa, đừng lo cho em. Em không phải hươu cao cổ. Em là con chuột túi chở thỏ trắng đến bệnh viện rồi dốc lòng chăm sóc thỏ trắng.”

Cả đêm nghe kẻ say nói lời chân tình.

Khi mặt trời ló dạng vào sáng hôm sau, chàng trai trẻ canh giữ nổi buồn bước ra từ truyện tranh đã lại ẩn mình vào ánh sao của màn đêm. Trình Quang vẫn là gã du côn đẹp trai, cầm đầu một đám choai choai, ăn chơi nhảy múa qua ngày, hể có lệnh của Cố Minh Châu là sẽ xuất hiện ngay tắp lự.

Sau khi Hữu Dung đề xuất thu hút nguồn vốn đầu tư nước ngoài, ban quản trị cũng mau chóng thông qua dự án, kế đó là việc công khai chuẩn bị văn kiện đấu thầu.

Đại diện của nhà đầu tư nước ngoài - Kỳ Hàng đã nhanh chóng xuất hiện vào đúng lúc này, đó là một anh chàng điển trai tầm ba mươi tuổi, có nước da trắng bóc, thoát trông tưởng người miền Nam, nhưng lại vô cùng phóng khoáng trong lời ăn tiếng nói, một gã trai tính tình thẳng thắn và cởi mở.

Năng lực làm việc của anh ta chẳng mấy chốc đã được mọi người thừa nhận, trong khoảng thời gian tới, Kỷ Hàng và Cố Minh Châu sẽ dẫn dắt nhân viên của Hữu Dung và Vi Bác, thành thứ công việc bận bù đầu. Mấy buổi họp gần đây Dung Lỗi không hề xuất hiện, nhưng thỉnh thoảng mấy lần Cố Minh Châu tạt qua văn phòng anh, bên trong cánh cửa phòng khép hờ vọng ra tiếng cười nói nũng nịu của cô con gái út nhà họ Điền.

Xem ra tình cảm cũng nồng thắm phết nhỉ? Vào một ngày đông bình yên, trời hửng nắng, Cố Minh Châu ngồi trong phòng họp vắng lặng, cô cầm cốc cà phê ấm nóng, tủm tỉm cười một mình bên cửa sổ.

Khi Kỷ Hàng sải chân bước vào phòng trà thì bắt gặp ngay nụ cười kì dị của người đứng bên cửa sổ, làm anh ta không khỏi rùng mình, ớn lạnh.

“Giám đốc Kỷ,” Cố Minh Châu gọi giật người đàn ông vừa vội vàng rót cốc cà phê rồi cuống cuống tính đánh bài chuẩn ấy, “Ngày kia tôi sang Mỹ một chuyến, tối nay anh với tôi tăng ca để giải quyết dự toán báo giá cho xong, được không?”

Kỷ Hàng lắc đầu nguầy nguậy, than ôi, cuối tuần mà lại...

“Ừm, Tiểu Toàn sẽ mang bữa tối lên.” Cố Minh Châu cúi đầu nhấp ngụm cà phê, tỉnh bơ tung ra một chiêu mỹ nhân kế.

Vừa nghe nói ý trung nhân sẽ đến, thế là Kỷ Hàng lập tức khẳng định một cách chém đinh chặt sắt rằng, xông xáo tăng ca là tố chất cần có của người hiện đại, nói rồi anh chàng rời đi với bước chân nhẹ tênh.

Cố Minh Châu mỉm cười, dựa vào bệ cửa sổ, tiếp tục thả hồn bay cao.

Vạn vật ở đời có tương sinh tương khắc, chỉ cần cô muốn thì ắt sẽ tìm được cách giải quyết. Nhiều năm trước đây, cô từng đọc được một câu nói: “Nếu không đi bộ được thì hãy chọn cách bay qua.”

Sống ở đời này, những kẻ tin vào số mệnh tất phải xuống địa ngục.

Cố gắng luôn ra về cuối cùng trong công ty là một thói quen rất tốt mà Dung Lỗi kế tục từ cha mình. Thế nên hôm nay, kể cả có những việc ví dụ như cô con gái rượu của nhà họ Điền đang ngồi sẵn trong xe, đợi ở dưới lầu thì anh vẫn kiên trì xử lý xong những việc cần làm rồi mới tan sở.

Sự yên ắng ngự trị khắp tòa nhà, Dung Lỗi vắn vẹo cái cổ đã mỏi nhừ, bụng báo dạ sẽ đi bằng lối cầu thang bộ xuống để vận động giãn gân cốt. Khi anh xuống đến tầng hai mươi ba, thấy cửa thông giữa các tầng lầu chưa đóng cẩn thận, tiện thể anh kéo cánh cửa lại. Qua ô kính nhỏ trên cánh cửa, anh thấy đèn phòng họp nhỏ của bộ phận kế hoạch vẫn bật sáng trưng.

Cô nàng nghĩ mình là người máy chắc?

Dung Lỗi đẩy cửa phòng họp, đôi lông mày nhíu lại chặt hơn. Bầu không khí ngột ngạt xen lẫn mùi khói thuốc lá xộc thẳng vào mặt anh, còn Cố Minh Châu đang nhoài người, nằm nghỉ ngơi lấy sức trên chiếc bàn bệ bộn bản vẽ mẫu, cô mặc chiếc áo len mỏng màu đen, ánh đèn sáng choang chiếu xuống phần da thịt trắng ngần, lồ lộ giữa gấu áo và cặp quần bò, chói đến nỗi anh thấy cổ họng mình nóng ran như lửa đốt.

Nghe thấy tiếng kẹt cửa, cô liền choàng tỉnh ngồi thẳng dậy, khuôn mặt nhăn nhó ngược nhìn lên, tay đặt trên bụng ấn chặt vào chỗ dạ dày. Dung Lỗi rót cho cô cốc nước ấm. Tính cô nóng vội, ăn uống nhanh nhẩu, mùa đông rét căm căm mà vẫn uống nước lạnh như thường, không đau dạ dày mới lạ.

Nhận được cái lắc đầu của cô, anh liền cau mày, ánh nhìn đau đáu dành cho cô hết như ngày xưa. Cô thờ dãi đánh thượt rồi cầm ly nước đưa lên miệng, nhấp từng ngụm nhỏ, gương mặt bớt tái và hồng hào hơn.

“Ăn cơm chưa?”

“Kỷ Hàng và Tiểu Toàn dắt díu nhau đi ăn cơm rồi, ăn xong sẽ cầm về cho em.” Cô nói rồi đặt cốc nước xuống, đoạn uể oải vươn vai làm áo hơi tóc lên, Dung Lỗi bối rối nhìn lảng đi chỗ khác.

“Nhưng mà giờ em lại thấy hơi đói rồi, tối nay anh không hẹn hò gì à?”, cô làm ra vẻ hỏi một cách băng quơ.

Dung Lỗi bước tới, giật phắt tập hồ sơ mà cô vừa cầm lên tay, “Đi thôi.”

Gần đại học C có một con đường chuyên về ẩm thực rất nổi tiếng.

Trở về thăm chốn cũ, con đường ẩm thực ấy giờ đây đã coi nới rộng hơn, trước đây chỉ có một dãy cửa hàng, ngày nay đã mở rộng thành hai mặt tiền song song, vẫn con đường ấy nhưng người lại nườm nượp hơn xưa.

Dung Lỗi gọi điện cho Điền Tư Tư sau khi đã cho cô nàng đi tàu bay giấy, lúc này cơn đau dạ dày của Cố Minh Châu đã dịu xuống. Chiếc xe tiến gần đến đại học C, cô chỉ trở, phân tích những thay đổi mà dự án mới sẽ mang lại cho khu vực này suốt đường đi.

Xe còn cách đường ẩm thực một đoạn xa lắc mà không sao chen vào được, hai người bèn xuống xe, hòa vào dòng người đi bộ đông nghìn nghịt. Đâu đâu cũng bắt gặp những cặp đôi nam nữ thanh niên tay trong tay ra đây ăn tối sau giờ tan học, họ cầm đồ ăn vặt mua dọc đường, đút cho nhau ăn thật tình tứ, tiếng trêu đùa, tiếng cười nói râm ran vang lên không ngớt.

Dung Lỗi đi được mấy bước, quay ra đã không thấy

người bên cạnh đâu, anh liền hốt hải quay lại tìm, lúc đó cô bị tụt lại ở hàng khoai lang nướng phía sau, đang cất lực lách người sang chỗ anh. Bình thường quen thấy cô trong bộ dạng vênh vênh váo váo, nhưng một khi đã rơi vào hoàn cảnh thế này thì vẫn chỉ là một cô gái yếu đuối. Dung Lỗi thấy cô mặt lơ ngơ, lúng túng đến buồn cười, anh bèn chìa tay kéo cô lại. Khi cô đã trở về bên anh, anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé ấy, giấu cô ra phía sau lưng rồi cùng nhau nhích dần về đằng trước.

Hẳn tất cả các bạn đã từng xem “Hoàn Châu Cách Cách”, vậy có ai còn nhớ đoạn cách cách thật cách cách giả cùng nhau tổ chức lễ cưới không? Giữa đám đông nhốn nháo, đèn đuốc vụt tắt ngấm, Tiêu Kiếm và Tịnh Nhi thoáng gặp nhau đã thấy lòng mình xuyến xao.

Còn trên con đường ẩm thực giăng muôn ánh đèn màu này, lẫn trong dòng người qua lại như mắc cửi, có một người đàn ông mặt mày khôi ngô tuấn tú trong chiếc áo măng tô đen, trên môi vẫn thường trực nụ cười. Người phụ nữ có vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn mà anh đang nắm chặt tay cũng vận một bộ đen từ đầu đến chân, gương mặt tựa ngọc ngà toát lên vẻ dịu dàng đến kỳ lạ.

Lúc này chính là quãng thời gian quý báu dành cho bữa tối của giới sinh viên trường đại học C trước khi bắt đầu giờ ôn tập. Hai người bọn họ chen lẫn trong dòng người nhích dần về phía trước, ngặt nỗi nhà hàng nào cũng kín chỗ, quán cóc ven đường nào cũng đông như

nêm, cảnh tượng này giống cái thời họ còn là sinh viên. Đi hết một con phố toàn cửa hàng bán đồ ăn mà không sao kiếm ra chỗ nào có thể tạt vào, đến cuối đường bèn vòng lại, dọc đường có món gì xách ngoài được thì đành mua đóng gói mang về.

Người đông nườm nượp khiến Dung Lỗi khó khăn lắm mới rút được ví ra, trả tiền xong, theo thói quen anh lại dúm mấy đồng tiền lẻ vào tay Cố Minh Châu. Bàn tay nhỏ bé của cô nằm gọn trong lòng bàn tay to lớn của anh, qua hàng này, tạt vào hàng khác, lúc nhận túi đồ ăn, anh mới rời tay cô để móc tiền trả chủ cửa hàng.

Khi hai người đã đứng dưới biển hiệu màu đỏ ở đầu đường, ngoại trừ hai bàn tay đang siết chặt lấy nhau, hai cánh tay còn lại xách linh kính túi đựng toàn đồ ăn.

“Anh tìm gì thế?” Lúc lên xe, Cố Minh Châu hỏi người đàn ông đang dáo dác tìm kiếm thứ gì đó cạnh mình. Cứ nhìn thấy con người hiện tại của anh phải chau mày vì những chuyện thậm chí nhỏ nhặt chẳng đâu vào đâu là cô lại thấy xót xa trong lòng.

“Ổng hút,” Dung Lỗi cầm que ống hút vừa tìm thấy vào hộp trà sữa chân trâu rồi đưa cô. Cô cầm cốc trà sữa uống một chốc lại đặt xuống, vừa cắn miếng xúc xích nướng vừa dõi mắt nhìn anh đang lục lọi kiếm tìm ống hút khác.

“Anh ăn đi, để em tìm cho” Cố Minh Châu tủm tỉm cười, tỏ vẻ thông cảm. Cô đút que xúc xích vào miệng

cho rảnh tay rồi nhấc chiếc túi của Dung Lỗi lòi về chỗ mình. Khi Dung Lỗi ngẩng mặt lên, đập ngay vào mắt anh là cặp môi mọng ướm đang ngậm cây xúc xích hơi ngả màu nâu, đã sẵn lại sau khi nướng chín. Cơn rùng mình ập đến với anh ngay tức khắc. Ngay người mất mấy giây, anh lúng túng siết chặt tay, đằng hắng ho vài tiếng rồi giật lại chiếc túi đặt lên đùi mình như không có chuyện gì: “Đừng tìm nữa, anh không... uống”. Anh cầm bánh bao kẹp thịt lên, hấp tấp cắn một miếng, trong lúc ruột gan rồi bời thì lại ho sặc sụa bởi thứ nước tương cay xè trong bánh kẹp.

Sau câu “ờ” bâng quơ đầy mập mờ, Cố Minh Châu nhẩn nha rút que xúc xích đang ngậm trong miệng ra. Cô nghiêng đầu, cười ngây thơ, hỏi anh có sao không, tay vỗ vào lưng anh đầy ân cần, rồi đưa anh cốc trà sữa. Dung Lỗi cầm cốc trà sữa hút ừng ực, anh gồng lưng, buồn bực không sao tả nổi, mắt đăm đăm nhìn về phía trước.

Trong khi anh đang trầm tư mặc tưởng thì Cố Minh Châu lại thấy hả lòng hả dạ, hai ngón tay điệu đà hí hửng cầm chiếc muffin nhỏ múc hoành thánh lên ăn.

Chốc chốc cây xúc xích đang ăn dở được xiên bởi que tre nhỏ lại rung lên bần bật trên những ngón tay thon thả trắng ngần. Một cảnh tượng làm cho người đàn ông bên cạnh không còn tâm trí đâu mà ăn uống.

“Sao anh không ăn à? Hay ở nước ngoài lâu rồi, không quen ăn những món này nữa?” Cố Minh Châu nói một

câu giả như trêu đùa không có ẩn ý gì, đoạn lấy lại cốc trà sữa mà cô và anh vừa nhấp môi, để làm một hớp.

Mắt trông hạt trân châu đen tròn, trơn bóng chạy qua thân ống hút cỡ lớn, khi nó còn chưa kịp chui tọt vào khuôn miệng nhỏ xinh màu anh đào của cô thì Dung Lỗi đã thấy người mình nhói đau, anh luống cuống kiềm chế bằng cách quay mặt nhìn lảng đi chỗ khác, tiện thể hạ cửa kính xe xuống cho gió mát ủa vào.

“Lát nữa có phải quay về không?” Anh chuyển ánh nhìn, nghiêm túc hỏi cô.

Cố Minh Châu gật đầu, “Em đã cung kính dâng cô trợ lý yêu dấu của mình rồi, hưởng thụ xong, tên nhóc Kỷ Hàng tất phải trả cái giá tương xứng.”

Dung Lỗi cũng bật cười, hôm nay anh không nuốt trôi thứ gì, bèn chậm điệu thuốc rồi gác tay lên thành cửa, nhả nha nhả khói. Thoáng trong làn khói thuốc, giọng anh cất lên khẽ đến nỗi không thể đoán được, “Phương Phi Trì đã tuyên bố sẽ tranh thầu miếng đất kia với chúng ta. Việc em dốc sức vì Hữu Dung như thế này liệu có làm ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai người không?”

“Em thấy chẳng sao cả, quan tâm anh ấy làm gì.” Mồm nhai nhồm nhoàm, cô lúng búng nói: “Ừm... Giả sử em nói có thì anh sẽ chịu trách nhiệm với em chắc?”

Nghe giọng điệu của cô thì chắc chẳng qua chỉ nói vui

vậy thôi. Dung Lỗi liền rút tờ giấy ăn đưa cô, chẳng rõ chỗ nào trong tim anh như đang có một cảm giác lâng lâng nhẹ nhõm.

Trong hai người họ, một người lo ăn, người kia chỉ đăm đăm nhìn. Bầu không khí trong xe chợt lắng xuống, mãi đến khi Cố Minh Châu nhận được cú điện thoại của Phương Phi Trì gọi về từ Mỹ.

Khoảng cách giữa hai người vừa đủ gần để Dung Lỗi loáng thoáng nghe thấy tiếng lanh lảnh như giọng trẻ con vọng ra, nhưng anh chưa kịp khẳng định cho chắc chắn thì một tiếng “ồ trời” bất thành linh chen ngang, thì ra cốc hoành thánh trên tay trái của Cố Minh Châu bị sánh ra ngoài.

Cô bịt kín ống nghe, đưa mắt nhìn anh ra chiều áy náy, Dung Lỗi vội khoát tay bảo không sao, Cố Minh Châu rút giấy ăn làm bộ lau vết canh đổ trên vạt áo rồi mở cửa xe, lách người ra ngoài nghe điện thoại.

Món canh hoành thánh bốc khói nghi ngút đưa mùi ngò rí thơm lừng tỏa khắp xe. Dung Lỗi khẽ thở dài, anh rút tấm thảm lót chân bị vấy bẩn, bọc đóng rác để xách xuống xe mang đi vứt.

Lúc tiến gần tấm lưng cô, anh thấy cô đang rủ rủ nói bằng thứ tiếng Anh hết sức chậm rãi với người ở phía bên kia điện thoại: “I know. I missed you a lot too. When the work is finished, I’ll be there right away, ok? Yeah... I love you too”.

Giọng cô dịu dàng và cũng rất đỗi nhẹ nhàng, dường như đang nói với người yêu dấu nhất trên thế gian này.

Nó... thậm chí khi anh còn là hòn đá yêu của cô, anh cũng chưa từng bắt gặp vẻ dịu dàng đến thế ở cô.

Dung Lỗi đánh mặt quăng tẩm thăm đi rồi quay người sai bước lên xe, bàn tay vô tình siết chặt thành nắm đấm.

Câu nói “I love you too” của cô như một sợi dây bạc mỏng manh, rối rắm nhưng lại rất chắc chắn và bền chặt, bủa vây lấy con tim rầu rĩ đã đóng vảy của anh.

Sợi dây bạc ấy thắt chặt dần làm vết vảy mỏng manh trên trái tim Dung Lỗi vỡ toác ra. Sợi dây cửa xuống thịt non, thế rồi trào ra những giọt máu tươi nóng bỏng. Máu từ trái tim khốn khổ nhỏ xuống thiêu đốt ngũ tạng, cháy bỏng dạ dày, vụn nát tẩm lòng thành của anh, trái tim đau đớn đến tột cùng.

Cô cúp máy, quay trở lại xe với niềm hạnh phúc phơi phới trào dâng thì lại đứng phải bộ mặt nặng như chì của người đang gác tay lên cửa xe hút thuốc, dấu vết của cơn khát tình không được thỏa mãn mới rồi đã bốc hơi sạch sẽ khỏi con người anh.

Cố Minh Châu đặt cốc nước vừa mua vào tay anh, anh nhận nhưng ánh mắt chẳng buồn nhìn cô.

“Giận đấy à?” Cô sửng sốt, “Thôi nào, em mang đi giặt giúp anh, sau đấy đền thêm cho anh một tắm thả bay của Ba Tư nữa, thế được chưa?” Cô dí dỏm nói, đoạn dậm nhẹ xuống chỗ sàn xe trống trơn dưới chân.

Dung Lỗi không để ý đến trò đùa của cô, anh vẫn đắm chiêu hút thuốc.

“Em an tâm đi theo Phương Phi Trì đi, Cố Minh Châu ạ.” Giọng anh nghèn nghẹn, dường như để nói ra được thật khó khăn biết bao, nhưng lại không giấu được sự khẩn khoản trong lời mình.

Cố Minh Châu nhún vai, lấy lại cốc nước anh đang cầm vô thức trên tay, cô mở nắp nhấp môi rồi lại trả nó về cho anh, “Em có bất an gì đâu.”

“Những gì Phương Phi Trì trả lời phía báo chí chỉ là pha trò vậy thôi, thường ngày anh ta hay bông đùa, chứ chẳng có ý gì. Anh yên tâm, anh ta sẽ không tranh giành với anh thật đâu. Chúng ta hợp tác trên cơ sở muốn trúng được vụ thầu này, đấy cũng là một trong những cam kết của em khi quyết định tham gia kế hoạch trên, em nhất định sẽ thực hiện được.” Cố Minh Châu ôn tồn trả lời, “Còn những cái khác thì... em và anh ta đều là những động vật máu lạnh, làm ăn là làm ăn, tình cảm là tình cảm, không hề có vấn đề gì khác, anh không cần phải lo lắng hộ em.”

“Anh không lo lắng. Phương Phi Trì là người có năng lực, em cũng chẳng phải vừa, hai người ở bên nhau rất

đẹp đôi. Cần gì ai phải lo lắng nữa.” Dung Lỗi điềm tĩnh nói, anh búng đầu lọc rồi lạng lẽ mở cốc nước cô vừa uống, nhấp mấy ngụm.

Cố Minh Châu thấy trong miệng ngậm ngậm đắng, nhưng ngoài mặt lại cười thoải mái cho anh xem. Còn Dung Lỗi, anh vẫn hết sức bình tĩnh, hai người họ tạm thời chẳng ai nói lời nào.

Dường như cô đã chẳng ngộ nguây gì một lúc lâu, đột nhiên ngoái đầu trông sang Dung Lỗi, nói rất nghiêm túc rằng, “Nếu như em bảo, thực ra em và Phương Phi Trì chẳng có gì với nhau cả, liệu anh có tin không?”

“Không tin.” Câu trả lời của anh nhẹ bẫng mà lại chắc như đinh đóng cột. Cô nheo mắt cười bảo: “Ừ, em cũng không tin. Haha!”

Bảy giờ sáng ngày chủ nhật, Cố Minh Châu đáp chuyến bay sớm đi Mỹ.

Mười một giờ tối, Dung Lỗi trở về sau bữa tiệc thất đãi, tắm táp xong lại thấy người thêm uể oải. Như bao đêm, nằm trần trọc trên giường một lúc, anh vùng dậy, bật tất cả đèn đóm trong phòng rồi mở toang cánh cửa kính thông ra ban công.

Dưới vầng trăng vắng vạc cùng muôn ánh sao giăng khắp bầu trời, vậy mà Dung Lỗi lại đắm mình trong một góc khuất ngoài ban công, mặt mày nặng trĩu, nhấp từng ngụm rượu mạnh.

Thời trẻ, cà lơ phất phơ, Dung Lỗi cũng hay làm vài chén như bao cậu chàng công tử con nhà gia thế khác.

Hiềm nỗi Cố Minh Châu là người ghét rượu chè thuốc lá, nên anh đã tự giác cai thuốc, cai rượu. Những năm ở bên cô, anh chưa một lần đụng đến rượu và thuốc lá.

Sau đó, khi Dung Lỗi lại tìm đến rượu cũng chính là lúc hai người dứt khoát chia tay. Đó là chuyện đã sáu năm về trước, chính xác hơn là bắt đầu từ cái đêm anh bị đá thẳng thùng. Đêm đó anh tuyệt vọng, chỉ muốn say cho chết quách luôn.

Thế rồi hai tháng kế tiếp, anh đắm mình trong những cơn say dài vô tận, chẳng có nổi một phút giây tỉnh táo.

Song cũng thật tiếc thay, khổ sở lại là thứ dày vò con người ta dai dẳng nhất, dầu có mê man thì kẻ bị dày vò cũng chẳng thể nào có được giấc ngủ an lành.

Trải qua hai tháng, anh gầy tọp hẳn đi.

Dung Nham của năm đó vẫn mang cái vẻ xốc nổi mà lấc cấc như bây giờ, nhận được lệnh của ông nội, cu cậu liền hăm hở chạy lên chạy xuống, xách hết xô nước đá này đến xô nước đá nọ tạt thẳng vào người anh. Dạo đó, tiết trời vừa chuyển lạnh, anh nằm co ro trong góc nhà, đầm mình dưới làn nước lạnh xối xả, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập, bờ môi tái nhợt, nhếch nhác hết một con cún ngã xuống nước.

Trước mắt anh, khuôn mặt Dung Nham dần dần lại, méo mó vẹo vọ, thế rồi bức màn đen đổ ập xuống, anh lăn đùng ra bất tỉnh nhân sự, không còn biết trời trăng gì nữa, thỏa theo mong ước bấy lâu.

Một thời gian sau đó, việc đầu tiên anh làm sau khi lành bệnh xuất viện là thẳng tay xé tan tàn bức thư thông báo trúng tuyển của Lyon, thay vào đó, anh chọn đại học New South Wales chuyên về quản trị kinh doanh của Úc để học tiếp lên thạc sỹ. Sau vài tháng chuẩn bị, Dung Lỗi kiên quyết ra nước ngoài trong âm thầm lặng lẽ.

Quãng thời gian đó, trong khi anh phải trải qua những ngày tháng sống dở chết dở rờn rã thì Cố Minh Châu lại biến mất tăm mất dạng. Không điện thoại, không tin nhắn, không email thăm hỏi, thậm chí dăm ba câu cũng chẳng thấy đâu. Không hoa không thiệp, chẳng xin lỗi, chẳng chúc mừng, chẳng có lấy nổi lời kỳ vọng...

Cái cách cô vứt bỏ anh đầy dứt khoát, đúng với bản chất con người cô, hệt như cách một con thằn lằn đến lúc lâm nạn đã tuyệt tình tự đứt đuôi mình.

Cho đến tận ngày hôm nay, chưa một lần Dung Lỗi nghi ngờ tình yêu năm đó của Cố Minh Châu, bởi lẽ anh cũng rất yêu cô. Nhưng từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc, thực chất anh chỉ đau đầu một nỗi, đó là con người anh dạo ấy đắm chìm trong tình yêu sâu đến độ không thể tự mình vùng thoát ra được, còn cô lại có

thể thắng thường rũ bỏ tất cả.

Còn giờ đây, nỗi oán hận ngấm vào xương anh đầy đau nhức - Minh Châu à, anh vẫn luôn dao động, lo sợ không yên, còn em đã dừng dừng buông xuôi rồi sao? Vậy những đêm thao thức trằn trọc, không thể ru ngủ chính mình bao năm qua thì sao đây, ai sẽ đền cho anh?

Đừng khiêu khích anh nữa. Cố Minh Châu, tình cảm anh dành cho em chỉ còn tồn dư lại chút đỉnh yêu và lòng thương hại, nó chỉ vừa đủ để anh kiềm chế sự căm hờn với em mà thôi. Giờ đây, trong trái tim anh ngự trị một con mãnh thú, đừng ai đại gí mà lại gần, bằng không chỉ còn nước tự lãnh hậu quả.

Vàng trắng sáng treo lơ lửng trên không, một đêm trời sao rực rỡ, ánh sáng phản chiếu trong đôi mắt anh lại ảm đạm đến quặn lòng.

Một tuần lễ từ từ trôi qua.

Tại sân bay.

Mái tóc dài xoăn lộn của Cố Minh Châu đã được duỗi thẳng và cắt tỉa theo phong cách mới mẻ trẻ trung, trông sắc mặt cô hồng hào tươi tỉnh hơn hẳn. Từ sân bay bước ra, đám phóng viên đóng đô ở đó liền sẵn số xông lên, đèn flash nháy lia lịa không ngừng.

“Quý tha ma bắt!” Cố Minh Châu nở nụ cười đoạn

trang hiền thực, cúi đầu né tránh hết sức tự nhiên, nhưng lại nghiêng răng, lằm bằm trong miệng, “Đồ cà chớn nhà anh lại bông đùa với gái gú ở đâu rồi hả?!”

“Không, phải, anh!” Phương Phi Trì nghiêng răng nghiêng lợi bảo.

Lúc ở Mỹ, anh đã nhận được tin báo đạo gần đây Dung Lỗi và cô con gái út nhà họ Điền hay qua lại thân mật với nhau, nhưng vì nghĩ cho bản thân nên anh đã giấu nhem đi, không cho Cố Minh Châu biết.

Phương Phi Trì sa sầm mặt mũi, quảng phát hành lý cho người tài xế đánh xe tới đón, rồi mở áo gió, ôm Cố Minh Châu vào lòng, đưa cô lách ra khỏi đám đông.

Lao được ra đến bên ngoài thì chỉ mình anh ta là người chân nam đá chân chiêu, còn người phụ nữ chết tiệt đang nép vào ngực anh lại cười ngật nghẻo trên nỗi khổ của người khác, hơi thở của cô hắt ra, chạm vào người anh qua lớp vải mỏng của chiếc áo sơ mi. Trong lúc cảm đầu chạy, cái cảm giác âm ấm, mềm mềm chạy thẳng vào tim ấy đúng là một thứ cảm xúc lâng lâng thật tuyệt vời.

Ngồi trên xe, Cố Minh Châu lẩm nhẩm một bài hát, tay hí hoáy mở túi xách. Phương Phi Trì ngồi cạnh cô ở băng ghế sau, anh ta vẫn tiếp tục đeo lên mình một vẻ thật ngẫu bằng cách khoanh tay, nhếch mép cười nửa miệng, mắt nhìn đăm đăm về phía trước.

“Cầm chắc vào!” Cố Minh Châu sẵn giọng bảo, đoạn dúm chiếc gương vào tay anh ta, sau khi chỉnh cho cánh tay cầm gương cố định ở một góc thích hợp, cô liền lôi lược và sáp ra, sắn soi sửa sang lại kiểu đầu mới của mình. Ban nầy, áo khoác của Phương Phi Trì làm hỏng mất kiểu tóc của cô, mà lát nữa cô còn phải đến Hữu Dung nữa chứ.

Thành phố C đã bước sang mùa đông, ra khỏi khu vực sân bay mới nhận thấy đất trời âm u, lạnh lẽo, nhưng chẳng thấm vào đâu so với mùa đông buốt giá của nước Mỹ. Gió rít gào dữ dội ngoài khung cửa xe, còn trong không gian ấm áp của chiếc xe lại có một giọng nữ nhẹ nhàng uyển chuyển đang ngâm nga.

Cố Minh Châu lên máy bay với bộ dạng lồi thoi lếch thếch, lúc này lại bắt đầu điểm phấn, tô son, trông cô như trở về nhiều năm trước, bất kì một việc nhỏ nhoi nào, hễ là vì hòn đá kia thì nhất định cô sẽ dốc lòng dốc dạ. Thế mà trong con mắt của Phương Phi Trì, người đang ngoan ngoãn cầm gương cho cô, lại khẽ lóe lên thứ biểu cảm ra chiều phức tạp.

Bên cạnh một Cố Minh Châu đang chăm chút soi gương chải chuốt, là ánh mắt càng lúc càng hần học của Phương Phi Trì, vì phải làm cái việc “giúp người may áo cưới” này.

Dặm xong một lớp phấn phơn phớt nhẹ nhàng, ngẩng trái ngẩng phải thấy đâu vào đó, cô liền nhướn mày tự hào, ngẩng lên, cười hỏi Phương Phi Trì: “Đẹp chưa?”

“Thế cả,” Phương Phi Trì gấp chiếc gương lại rồi quăng phắt lên đùi cô, “Tắt đèn rồi thì đưa đếch nào chẳng như nhau.”

“Ái chà! Có kẻ phải nhịn những hai tuần nên giờ đang thấy bức xúc vì không được giải tỏa đây. Nhưng đừng có mà giận cá chém thớt lên em nhé, em mà không vội thì thể nào em cũng cho anh cuốn xéo lâu rồi đấy!”

Cố Minh Châu cười cợt, tay tranh thủ thu dọn đồ đạc, sau lại vỗ vào lưng ghế bác tài, “Lái nhanh lên, đưa tôi đến Hữu Dung trước rồi gửi trả cậu hai nhà chú về sau.”

Phương Phi Trì buông người ngả vào lưng tựa, ngoảnh mặt nhìn lên nóc xe, “Không tìm em trút giận thì chẳng nhẽ lại đi tìm Hữu Dung à? Đụng đến hòn đá quăng trong hố xí ấy, lại chẳng có người ăn tươi nuốt sống cho ấy chứ!” Anh nói với giọng điệu ghen bóng ghen gió.

Cố Minh Châu thu dọn xong xuôi, nét mặt cũng thôi cười, cô đưa tay nhéo vào má anh, “Người ngoài thì chắc không biết giữa em và anh ấy, rốt cuộc ai xấu ai tốt, ai nợ nần ai, nhưng chẳng nhẽ anh cũng không biết à? Em đợi bấy lâu nay, mãi mới đợi được anh ấy trở về, Phi Trì này, em biết anh không thích em đối xử tử tế với anh ấy, thực ra, đó là bởi anh đang lẻ loi đơn chiếc chứ không phải trong lòng anh nghĩ vậy.”

“Hử? Trong lòng anh nghĩ gì à?” Phương Phi Trì nghe đến đó thì cụt hứng, liền hỏi vặn lại. Song Cố Minh Châu tủm tỉm không đáp.

“Ờ, ngoan, thôi đừng quấy chị nữa, bao giờ chị tán đổ được anh rồi, chị sẽ phát kẹo cưới cho mà ăn nhé!”
Đáp lại sự nghiêm túc chờ đợi của anh là chiêu lấy nhu thắng cương tếu táo như ngày nào của cô. Chẳng mấy chốc xe đã đến gần tòa nhà Hữu Dung, Cố Minh Châu quảng lại hành lý lẫn Phương Phi Trì, còn mình kẹp túi công văn, xuống xe, xăm xăm tiến về phía có ý trung nhân.

Thực ra chính cuộc điện thoại của Jessica đã khiến Cố Minh Châu phải vội về nước sớm hơn mấy ngày.

Cố Minh Châu vừa đi một cái là ngay lập tức mấy bùa trừ ma trên quả đất này đã bị tà khí đánh cho rụng rơi không sót cái nào. Cao Hạnh lại dám đá bay anh bạn trai si tình Chung Tiềm, vin vào cái cớ “hợp tác làm ăn” hòng phát động thế tấn công dồn dập nhằm vào đại diện nhà đầu tư Kỷ Hàng. Vậy nên ta có, Cao Hạnh “mũi tên sang” Kỷ Hàng, Kỷ Hàng “mũi tên sang” Tiểu Toàn. Trước tình hình này, Tiểu Toàn đã dũng mãnh nổi dậy. Ba nhân vật chính như ba nước theo thế chân vạc, luẩn quẩn trong một mối tình tay ba làm tình chị em cũng sút mẻ theo.

Sau mấy phen bị bà cô Cao Hạnh đánh đá giở trò khiêu khích, cuối cùng người đẹp băng giá Tiểu Toàn đã đứng ra chấp nhận thách thức. Một cuộc chiến sắc mùi

thuốc súng đã bùng nổ.

Vào lúc cam go, chính sự thiên vị lộ liễu của nam nhân vật chính Kỷ Hàng đã khiến Cao Hạnh then quá hóa giận, thành thử cô nàng càng hiếu chiến, toan dồn Tiểu Toàn vào chỗ chết, hiềm nỗi chính ngay trong bước đường cùng, Tiểu Toàn đã phản công lại dữ dội chứ chẳng phải vừa.

Cuộc chiến đã lên tới đỉnh điểm của căng thẳng.

Gã tướng cướp và ả tình nhân quẩn quýt bên nhau như hình với bóng không rời, hai phe chủ lực PK ác liệt, một Vi Bác thường ngày quen tác oai tác quái, lộng hành ngang ngược thì giờ đây bờ cõi lại rơi vào cánh nơm nớp lo sợ giặc ngoại xâm.

Do vướng mắc ái tình nên suốt ngày Kỷ Hàng chỉ chăm chăm lo đỡ dành Tiểu Toàn và cắt đuôi Cao Hạnh, thành thử tiến độ dự án của Hữu Dung hiển nhiên bị trì trệ đi nhiều.

Nói cho cùng thì Dung Lỗi cũng nắm trong tay cả một công ty lớn, dĩ nhiên, chẳng hơi đâu mà dành thời gian đi quan tâm mấy chuyện tình yêu đôi lứa này, song không có nghĩa là anh bàng quan với sự việc.

Sau khi ngộ ra thủ đoạn áp bức khác người của Dung Lỗi, cô nàng Jessica vốn quen thói giấu giếm cấp trên, chèn ép cấp dưới, chỉ chăm chăm đứng giữa dàn xếp nhẹ nhàng, giờ đây phải te tua kinh hãi mà cấp tốc gửi

mặt tin đi.

Thế nên mới có sự trở lại của Nữ Hoàng.

Loanh quanh một vòng trong Hữu Dung, cuối cùng Cố Minh Châu đã “tình cờ” gặp được Dung Lỗi.

Anh vẫn vậy, chẳng thay đổi gì nhiều, vẫn hấp dẫn như một tuần trước đó.

Dung Lỗi vừa kết thúc buổi họp, đang tranh thủ lật xem tài liệu trong lúc đứng chờ thang máy. Cửa thang máy vừa bật mở, Cố Minh Châu tươi roi rói xuất hiện lù lù trước mắt. Mắt anh lóe lên một đốm lửa nhỏ xíu rồi lụi tàn ngay tức khắc.

“Tóc mới đẹp đấy.” Thấy kiểu đầu mới toanh của Cố Minh Châu, anh tỏ ra lịch lãm hơn Phương Phi Trì, gật gù, mỉm cười khen ngợi: “Sao em về sớm thế, tuần sau mới mở thầu kia mà.”

“Phương Phi Trì có việc gấp cần giải quyết nên em cũng theo anh ấy về luôn.” Cố Minh Châu nhẹ nhàng bảo rồi dè dặt bước ra khỏi thang máy, đi lướt qua anh.

Lũ dân đen kia sắp nhận án tử hình nhưng lại khinh khỉnh ra mặt, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. Chúng vẫn đang đợi cơn thịnh nộ của Cố Minh Châu, ngật nổi Cố Minh Châu lại trở về trong im hơi lặng tiếng. Cô chỉ hùng hổ xắn tay áo, cầm đầu lũ thần dân đương lòng dạ bồn chồn mà tăng ca xốc vác những việc bị chậm

tiến độ trong mấy ngày qua. Dân chúng cảm kích trước ơn đức nữ hoàng, tạm thời giữ vững nền quốc thái dân an.

Cuộc đấu giá diễn ra khá thuận lợi, Phương Phi Trì vác nguyên bộ mặt hằm hằm như bản chất vốn có đến hội trường, khí phách tỏa ra ngút ngàn làm toàn bộ đám còn con còn lại đều tự động giải tán hết loạt. Duy chỉ có Dung Lỗi là vẫn bình chân như vại.

Sau ba vòng giờ biển, Phương Phi Trì ngồi ở hàng ghế thứ hai đã bỏ cuộc, anh ta đứng dậy, cài lại cúc áo vest, rồi dẫn đám trợ lý thản nhiên rời hội trường, lúc đi lướt qua Dung Lỗi, anh ta quăng lại cái gật đầu với vẻ dửng dưng.

Giờ đây, có Cố Minh Châu giúp sức, Dung Lỗi đã giành được dự án này một cách vẻ vang. Với phần lớn lợi nhuận năm tới của Hữu Dung cộng với thành tích quan trọng đầu tiên này, năm đầu anh nhậm chức đã có khởi đầu ổn định. Còn về Vi Bác, có thể nói là nước danh khắp chốn, việc mở rộng một công ty xây dựng chính thức, đạt tiêu chuẩn, có nề nếp đã ở ngay trong tầm tay.

Tin thắng trận truyền về ban đề án của Hữu Dung, nhân viên hợp tác ba bên dấy lên vui mừng. Khi biết tin cuộc chiến đã ngã ngũ với phần thắng nghiêng về bên mình, kế hoạch tiệc tùng thác loạn buổi tối mừng chiến thắng vốn được ban nhân sự ngấm ngấm chuẩn bị từ lâu nay bung ra ngay tắp lự, toàn thể nhân viên cứ thế reo hò

nhảy múa tán thưởng không ngừng.

Lọt thỏm giữa bầu không khí hân hoan ấy, một mình Cố Minh Châu lẻ loi tựa vào cửa sổ, mắt ngắm nhìn những đám mây trắng xốp lững thững bay trên nền trời xanh ngắt, niềm vui trào lên từ sâu thẳm đáy mắt cô.

SHOW TIME...

Điền Tư Tư, tên sao người vậy, từ vẻ bề ngoài, cách trang điểm đến giọng nói thốt ra đều ngọt như mía lùi. Bữa nay Điền Tư Tư diện bộ đầm màu hồng bông bênh mềm mại, trang điểm xinh xắn như búp bê, cặp mắt nai ngây ngây thơ thơ chớp lia lịa. Với dáng vẻ mỏng manh yếu đuối, cô nàng khoác tay đi cạnh Dung Lỗi dung mạo tuấn tú, tới chúc rượu khách khứa cứ như thể mình là chủ nhân của bữa tiệc không bằng.

Bữa tiệc hôm nay do Hữu Dung chủ trì. Là khách mời, toàn bộ đám nhân viên của Vi Bác phải sát giờ mới được theo chân Cố Minh Châu đến góp vui. Dung Lỗi và một vài quản lý cấp cao đứng đợi ngoài đại sảnh, người gác cửa vừa nở nụ cười tươi tắn, tay kéo mở cánh cửa thì một tốp nam thanh nữ tú nô nức rủ nhau bước vào.

Nàng tiên nữ Cao Hạnh bữa nay mặc bộ váy quây màu trắng, quần legging đen ôm sát cặp đùi hoàn mỹ không khuyết điểm kết hợp cùng đôi giày cao gót màu bạc càng khoe ra dáng hình mảnh mai, khí chất xuất chúng.

Sánh vai bước vào cùng Cao Hạnh là Tiểu Toàn không còn mang dáng vẻ thể thao gọn nhẹ thường ngày, mà tối hôm nay, với bộ đồ màu đen nóng bóng như hot girl và khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng theo phong cách punk, từ cô nàng toát lên một vẻ đẹp rực rỡ, ma mị, phảng phất nét băng giá lạnh lùng, làm ánh mắt Kỷ Hàng kể từ lúc bước ra từ chỗ rửa tay không sao rời đi được, suýt thì tên tò đăm sầm vào cột nhà.

Cô nàng Jessica vẫn lả lơi với quần bò đen ôm sát đi kèm áo sơ mi màu hồng để phanh đến tận ba cái cúc, lông mi uốn dày và cong vút, khuôn mặt mang vẻ đẹp lạnh lùng, dọc đường đi vào, vô được anh nào đẹp trai là lại phóng điện ầm ầm.

Hơn chục con người với đủ các dáng vẻ thanh tú lướt qua, đi sau cùng là Cố Minh Châu với vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

Tối nay cô chọn cho mình một đầm dạ hội gam màu tím trề ngực và trang điểm đậm hơn ban ngày. Chất vải bóng mượt có độ buông khoáng đạt, ôm khít dáng người đầy đặn, vòng nào ra vòng nấy, vừa toát lên vẻ cao quý mà lại không làm mất đi nét quyến rũ gợi cảm trên người cô. Tà váy xếp theo những nếp bông bênh không theo quy tắc nào cả khiến cặp đùi nõn trắng nà của cô thoát ẩn thoát hiện qua mỗi bước chân, nhích lên trên chút nữa thỉnh thoảng còn thấp thoáng một khoảng màu đen làm ai nhìn thấy cũng phải căng cứng người.

“Chị Minh Châu!” Điền Tư Tư đứng dậy khỏi ghế sofa, nở nụ cười đơn đả với Minh Châu.

Cố Minh Châu bước lại gần, nhã nhặn đáp lời cô nàng: “Lâu rồi không gặp Điền Điền.”

Điền Tư Tư nhẹ nhàng vâng dạ rồi lay cánh tay Dung Lỗi, ẻo ợt nói: “Kevin, anh bảo mời khách ăn cơm, thì ra là mời chị Minh Châu sao?”

Dung Lỗi tủm tỉm gật đầu, ánh mắt dán chặt vào người Cố Minh Châu kể từ lúc cô bước vào.

Thế rồi chẳng rõ là cố tình hay vô ý mà Điền Tư Tư lại rời Dung Lỗi, bước qua đứng cạnh Cố Minh Châu rồi ồng ẹo kéo tay cô, miệng cười chúm chím, lúng liếng nhìn Dung Lỗi, “Anh biết không Kevin, em quen chị Minh Châu từ nhỏ, chị ấy quý em lắm, thương em còn hơn cả chị ruột em nữa.” Con ranh này thường ngày giỏi lắm cũng chỉ giở trò xách mé kiếm chuyện với mấy cô tiểu thư nhà giàu giống nó được thôi, chứ với thể loại bóng gió xa gần kiểu này xem ra đã giở hết công lực rồi đây.

Ánh mắt Cố Minh Châu hơi co lại, cô mỉm cười xoa đầu Điền Tư Tư như một người chị dành tình cảm thương yêu cho đứa em gái của mình, “Phải rồi, nhóc này bướng lắm, hồi nhỏ không ai chịu dẫn nó đi chơi, nó toàn bám em thôi!”

Điền Tư Tư và Cố Yên trạc tuổi nhau, mới mười sáu mà

đã được liệt vào hàng mỹ nhân nức tiếng của thành phố C. Thuở đó nhà họ Cố vẫn đang trong thời kỳ hưng thịnh, Điền Tư Tư và Cố Yên đã có lần va chạm ở trường, cụ thể ra sao thì Minh Châu cũng chẳng nhớ nổi nữa. Dẫu sao, dạo đó cô út nhà họ Cố đã quen giải quyết mọi việc theo cái cách đơn thuần của riêng mình: coi cục cưng của Điền gia bằng không khí. Việc này làm tổn hại nặng nề đến lòng kiêu hãnh của Điền Tư Tư. Mẹ cô nàng cũng vài lần úp mở tỏ ý không bằng lòng, sau đó còn gọi thẳng cho Cố Bác Vân, nhưng tính cách của Cố Bác Vân sao nào? Nghe được dăm câu dạo đầu, ông đã cúp luôn máy, chẳng thiết để ý nữa.

Việc về sau lại đến tay Nguyễn Vô Song giải quyết, bà giấu chồng gọi điện cho nhà họ Điền để xin lỗi, đồng thời cũng bảo Minh Châu dẫn Điền Điền bé nhỏ đáng thương đi chơi nguyên một ngày, cốt để an ủi vết thương nơi tâm hồn bé bỏng của cô bé sau quá trình tìm bạn thất bại ê chề.

E rằng việc này đích thị là nỗi thất bại lớn nhất trong cuộc đời thuận buồm xuôi gió, đượm ngọt như mật ong rừng của Điền Tư Tư, thành thử Cố Minh Châu vừa mới nhắc thế, con bé đã thấy chột dạ, khuôn mặt xinh xắn đỏ ra.

Dung Lỗi đằng hắng một tiếng rồi chen vào kéo Cố Minh Châu, tách cô ra khỏi bầu không khí căng thẳng giữa hai người, “Vào đi thôi, mọi người đến đủ cả rồi.” Anh có ý muốn tháo gỡ thì Cố Minh Châu cũng không muốn làm anh mất mặt, cánh tay cô khoác tay anh,

khấp khởi tiến vào hội trường.

Khóe mắt liếc thấy con nhóc kia đang cuống quýt đuổi theo lồng tay nó vào cánh tay Dung Lỗi, Cố Minh Châu thầm cười nhạt. Chiều nay cô đã đọc lướt qua một lượt tất cả những tin đồn dạo gần đây liên quan đến Dung Lỗi và Điền Tư Tư cả rồi.

Chị đây là người tử tế, lý gì phải chịu làm lẽ... thế nên em Điền Ngọt Lợ chớ có trách chị Minh Châu nhẫn tâm nhé...

Tiệc mừng công chính thức bắt đầu cũng là lúc đám đàn ông lịch lãm bỗng chốc bộc phát hết cả mọi sự điên cuồng rồ dại bên trong.

Chiếc cốc trắng ngần, thon dài như cổ thiên nga của Cao Hạnh đang ngửa lên, dốc cạn nguyên một ly rượu đầy không để vương lấy một giọt, tiếng hò hét tán dương vang lên bất tận, cô hướng ánh mắt thị uy về phía Kỷ Hàng. Song anh chàng vẫn ngồi thẳng lưng ngay ngắn trên ghế, thản nhiên như không lọt mắt điều gì.

“Nào nào, tiếp nào!” Cao Hạnh dong đưa, kích động quần chúng, xem chừng bữa này không say không về.

Thời gian Kỷ Hàng đến Vi Bác làm việc, anh đã quen Cao Hạnh qua sự giới thiệu của Cố Minh Châu và Phương Phi Trì, nhưng bèo nước tương phùng, tuy có qua lại vài lần nhưng cả hai đều coi là chuyện thường

tình, dần dà cũng nhạt đi. Cao Hạnh cần sĩ diện, hướng hồ trước đây Kỷ Hàng ở nước ngoài, một phần vì đại dương cách trở đôi bờ, phần còn lại là vì con trai cô - Duệ Duệ, nên Cao Hạnh cũng đành thờ dài rồi buông xuôi tại đây.

Xuân sang hoa nở, Cao Hạnh những tưởng cuộc sống cứ thế êm ả trôi đi. Nên trước sự đeo đuổi quyết liệt của bác sĩ điều trị cho Duệ Duệ là Chung Tiềm, cô chấp nhận chiếc nhẫn cầu hôn của anh rồi chuẩn bị làm đám cưới vào mùa hè sang năm.

Ấy thế nhưng Kỷ Hàng lại quay về rồi trong quãng thời gian hợp tác với Vi Bác, cậu chàng trúng tiếng sét ái tình của cô nàng Tiểu Toàn lạnh lùng cao ngạo. Và màn tấn công dồn dập bằng hoa tươi đã được triển khai.

Cả thế giới của Cao Hạnh bỗng rung động sau một tiếng nổ lớn. Như lời Cố Minh Châu nói thì đổ kị thật sự đã làm Cao Hạnh mờ mắt, cô nàng cứ ngỡ mình yêu say đắm Kỷ Hàng.

Mà phụ nữ sợ gì nhất nào? Có lẽ không phải là yêu đơn phương mà là để vượt mất tình yêu. Còn điều gì sẽ làm phụ nữ hận nhất? Nói thực ra là chạm mặt tình cũ nhưng anh ta lại đang sống vui vẻ hơn mình.

Mấy chiến sĩ phía Hữu Dung đã gục ngã dưới tay Cao Hạnh, có anh nhân viên vui quá chén, cả gan réo tên Dung Lỗi, đòi anh xuất trận, lấy lại sĩ diện cho phe chủ nhà.

Mới rồi, Dung Lỗi uống cũng không ít, anh ngả người trên ghế, chăm chú nghe Điền Tư Tư hí ha hí hửng tâm sự chỉ đó, thấy gã nhân viên dưới quyền mình nói vậy, anh liền cầm ly đứng dậy. Bỗng chốc, tiếng vỗ tay dậy lên như sấm, kèm theo cả tiếng huýt sáo, khuôn mặt ửng hồng của Cao Hạnh nở nụ cười duyên, đoạn xua tay, “Thế này đâu có được! Giờ tôi sức cùng lực cạn rồi mà bên anh mới xòe quần áo chú bài ra, vậy là bắt nạt người ta rồi còn gì!”

Nghe cô nói tếu vậy, mọi người liền hò reo hưởng ứng, qua mấy lần đùn đẩy thì đến lượt Cố Minh Châu bị kéo nhập cuộc.

“Ồi tôi không uống được đâu.” Cố Minh Châu bị đám người kia kéo đến trước mặt Dung Lỗi, cô luống cuống xua tay bảo, “Hoa khôi nhà chúng tôi mà còn sức cùng lực cạn thì tôi chỉ là đồng bọn thôi. Vả lại, tôi và giám đốc Dung chẳng thù chẳng oán, có gì phải sát phạt lẫn nhau để rồi đôi bên cùng thiệt cơ chứ!”

Mọi người ồ lên cười, sau đó chẳng rõ ai đầu tiên, dần dà, bọn họ cùng nhau vỗ tay theo nhịp: “Rượu giao bôi! Rượu giao bôi! Rượu giao bôi!”

Thấy Điền Tư Tư đứng phắt dậy định chạy ra khi mới nghe nói vậy, Jessica liền làm như thể rất tình cờ, mời ngay Tư Tư một chén, vừa uống vừa đánh mắt ra hiệu, Cao Hạnh liền lão đảo bước lại gần. Cao Hạnh hồ hởi nắm tay Điền Tư Tư, mồm miệng ngọt xớt với lối xưng

hồ “chị - em” thân thiết, vừa trải lòng ca thán về những gã đàn ông vô lại vừa nói chuyện đời cốt giữ chân cô tiểu thư này.

Điền Tư Tư vốn xuất thân con nhà gia giáo, hướng chỉ nửa thân hình ngà ngà say của Cao Hạnh bám dính lấy cô bé, khiến cô nàng chỉ còn nước đứng im chịu trận, ánh mắt vô vọng hướng về phía Cố Minh Châu và Dung Lỗi sắp sửa trao nhau chén rượu trước sức ép của khách khứa.

Cố Minh Châu đã hơi choáng, hai gò má đỏ ửng, đôi lông mi dài rậm dưới ánh đèn như vỡ ra thành hai mảnh bóng đổ mờ mờ, gợi cho người ta một cảm giác xót xa. Cô cúi đầu cười, đẹp chẳng gì sánh bằng. Ánh mắt của Dung Lỗi càng thêm sâu, anh khẽ nâng tay cô lên, uống liền một lúc ba chén rượu giao bôi trong tiếng hò reo cổ vũ của mọi người.

Sang tầng hai, Điền Tư Tư sưng sả mặt mày đến chào tạm biệt Dung Lỗi. Cô bé nói khéo rằng mình đau đầu muốn về trước nhưng Dung Lỗi lại gật đầu đồng ý ngay tắp lự mà chẳng cần suy nghĩ gì nhiều, đoạn tiễn cô ra tận cửa rồi dặn dò tài xế đưa cô về nhà cẩn thận. Ném cho Dung Lỗi một cái nguyệt dài, cô nàng quay ngoắt người, ùng ùng bỏ đi.

Trong ánh đèn mờ ảo quyến rũ của phòng VIP tại KTV.

Đám nhân viên Vi Bác nhao nhao đòi phạt rượu Dung Lỗi can tội anh đến muộn. Dốc non nửa chai vodka vào

họng, mắt liếc thấy Cố Minh Châu đang ngả người trên ghế sofa, chiếc lồng sắt nhốt con quái thú trong lòng Dung Lỗi chợt lắc lư dữ dội.

Có ai vừa bật nhạc của Trương Tín Triết, giọng ca trữ tình nồng nàn đang ngân nga đoạn:

“Có người khổ vì tình mà lạc lối vào niềm đau.

Đời này ai ngóng trông ai, sao mà biết được.

Có người cuồng vì yêu, cõi đời này thật vô thường.

Đời còn bao đắng cay anh chưa trải hết.

Nếu chẳng mong một ngày trở về bên em.

Thì anh đã đầu hàng số mệnh từ lâu...”

Dung Lỗi lướt qua đám người đang xả láng với trò đồ xúc xắc phạt rượu, xen lẫn trong đám đó là vài đôi nam nữ vẫn mãi mê quẩn lầy nhau. Những bước chân đưa anh lại gần người phụ nữ xinh đẹp đang tựa đầu nhắm mắt nghỉ ngơi đằng kia. Chỉ là một quãng đường ngắn ngủi nhưng dường như anh đang xuyên qua quãng thời gian sáu năm khổ ải.

Nếu chẳng mong một ngày trở về bên em, thì anh đã đầu hàng số mệnh từ lâu.

“Không chịu được à?” Dung Lỗi buông người ngồi

xuống cạnh Cố Minh Châu, tay vỗ lên má cô.

Cố Minh Châu mở mắt, ngoảnh sang, ánh nhìn lúng la lúng liếng ấy như một bàn tay bé xíu cù vào chỗ nhạy cảm nhất trong trái tim Dung Lỗi, “Có mà anh không chịu được nữa ấy!”

Cô nhả từng chữ, giọng đầy mờ ám làm phần thân dưới của Dung Lỗi bỗng trở nên rạo rực, ma xui quỷ khiến thế nào mà người anh đã áp sát vào người cô, hơi thở nồng nàn phả vào vành tai xinh, chất giọng khàn khàn nhuộm men say cất lên đầy mê hoặc: “Vớ vẩn, em quên rồi à? Hồi xưa ai là người hằng đêm khóc lóc cầu xin anh tha cho hả...”

Rõ ràng, Cố Minh Châu vừa rùng mình một cái, Dung Lỗi khẽ bật cười suông sã rồi càng lúc càng sát lại gần hơn. Khéo sao, chẳng rõ ai ngồi đằng sau đang vui đùa gì mà lại xô đẩy làm anh bất ngờ chúi người về phía trước, tạo điều kiện cho anh được thể đè lên cô gái đang mang vẻ mặt ngộ nghĩnh đáng yêu này.

Va phải môi anh khiến Cố Minh Châu đau điếng, một tiếng xuýt xoa khe khẽ thoát ra khỏi cổ họng, cô có vẻ hốt hoảng ngồi thẳng dậy, khuôn ngực căng tròn nửa hở nửa kín dưới lớp váy đầm lại vô tình chạm vào lòng bàn tay vừa trượt mất đà của Dung Lỗi.

Cảm giác đụng chạm mềm mại từ nơi ký ức sâu thẳm bỗng trào dâng mãnh liệt, quện với mùi hương dịu dịu phảng phất quanh đó càng kích thích máu nóng trong

người anh sôi lên sùng sục. Đầu lưỡi nhả nha như muốn trêu đùa, nó khẽ lách vào miệng anh, quét qua hàm răng anh. Dung Lỗi có cảm giác một luồng sáng trắng chói lòa vừa nổ tung trong đầu mình. Mọi cảnh sắc xung quanh đều nhạt nhòa tan biến vào hư vô, chỉ còn sót lại anh và viên ngọc thể gian tuyệt sắc đang nằm dưới thân mình.